

ឧបករណ៍

សម្រាប់ វិបស្សនា

រៀបរៀងដោយ

ភិក្ខុ វិណ ភេន ឥន្ទប្បញ្ញោ

វត្តពោធិវិហារ ប្រទេសឥណ្ឌា

បោះពុម្ពចែកជាធម្មទាន

លើកទី ១ ចំនួន ១៥០០ ក្បាល

១៩៩៥.
១៣៩៧

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនាបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
 ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
 ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
 សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការវិហ្ស កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
គរុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
 ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rissho Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh www.elibraryofcambodia.org

ឧបករណ៍

សម្រាប់ វិបស្សនា

រៀបរៀងដោយ

០២៩៧/០២

ភិក្ខុ ជិន ភេន ឥន្ទ្រប្បញ្ញោ

២៣៩

បោះពុម្ពចែកជាធម្មទាន

លើកទី ១ ចំនួន ១៥០០ ក្បាល

ដោយពុទ្ធបរិស័ទ វត្តពោធិវង្ស

ប្រទេសកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៤៦ គ. ស. ២០០២

ការប្តូរថ្វី

• ៨ ៣ ៨

ខ្ញុំសង្កេតឃើញ មានអ្នកបដិបត្តិធម៌ច្រើនគ្នា ដែលមិនចេះមិន
ចាំគោលធម៌។ អ្នកមិនចេះ មិនចាំគោលធម៌ ក៏អាចបដិបត្តិធម៌
បានសម្រេចប្រយោជន៍ បានសម្រេចមគ្គុជលដែរ ប៉ុន្តែ បើគេ
ចេះ គេចាំគោលធម៌ខ្លះផង វាជាការល្អ សំរាប់ខ្លួនគេ និង
សំរាប់ជួយអ្នកដទៃផង ។

ដើម្បីជួយឱ្យងាយស្រួលក្នុងការចេះចាំគោលធម៌ ទើបខ្ញុំសរសេរ
គោលធម៌ខ្លីៗ ដាក់ឈ្មោះថា ឧបករណ៍ សម្រេច វិបស្សនា
ហើយចាត់ការបោះពុម្ពជាកូនសៀវភៅនេះឡើង ។

ខ្ញុំសង្ឃឹមថា កូនសៀវភៅនេះ នឹងបានជាប្រយោជន៍ ដល់
លោក អ្នកបដិបត្តិធម៌ និង លោក អ្នកអានខ្លះ ជាពុំខាន ។

វត្តពោធិវិហារ ថ្ងៃ ១៤ មេសា ព.ស. ២៥៤៦

ភិក្ខុ វិណ ភេន ឥន្ទ្រប្បញ្ញោ

ឧបករណ៍ សម្រេច វិបស្សនា

័ ័ ័

និមោ ភស្ស ភគវគោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

ធម៌ព្យាគ ១

អប្បមាទ សេចក្តីមិនប្រមាទ ការមិនប្រហែសធ្វេស
ជាបូសគល់ ជាទីប្រជុំចុះ នៃធម៌ជាកុសលទាំងឡាយ ។

យោនិសោធនសិក្ខាវៈ ការគិតរាវរកដល់បូសគល់(ហេតុ)
ការគិតម៉ត់ចត់ដោយឧបាយនៃបញ្ញា ការគិតត្រូវទំនង ជាបុព្វ
និមិត្តនៃអដ្ឋង្គិកមគ្គ ។

ធម៌ព្យាគ ២

ធម៌ដែលត្រូវចម្រើន ២ យ៉ាង

- ១. សម្រេច សេចក្តីស្ងប់ ការអប់រំចិត្តឲ្យស្ងប់
- ២. វិបស្សនា បញ្ញាយើញច្បាស់ ការអប់រំចិត្តឲ្យកើតបញ្ញា
យើញច្បាស់ ។

ត្រូវចម្រើន គឺ ត្រូវបដិបត្តិ ។ សេចក្តីស្ងប់ សំដៅយក
សេចក្តីស្ងប់កិលេសគ្រឿងសៅហ្មងចិត្ត គឺនីវរណាធម៌ ។

ឃើញច្បាស់ មិនមែនភ្នែកមើលឃើញច្បាស់ទេ គឺបញ្ហាឃើញ
ច្បាស់ តាមសេចក្តីពិត ។ ការបដិបត្តិ លោកហៅថា ភាវនា ។
បដិបត្តិដើម្បីឲ្យចិត្តស្ងប់ ហៅថា សមថភាវនា បដិបត្តិដើម្បីឲ្យ
ចិត្តកើតបញ្ហាឃើញច្បាស់ ហៅថា វិបស្សនាភាវនា ។

ធម៌មានឧបការៈច្រើន ២ យ៉ាង

- ១. សតិ សេចក្តីនឹករលឹក ការប្រុងប្រយ័ត្ន
- ២. សម្មជញ្ញៈ សេចក្តីដឹងខ្លួន ។

ធម៌ ២ យ៉ាងនេះ មានប្រយោជន៍ច្រើនណាស់ ត្រូវប្រើ
គ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ទាំងផ្លូវលោក ទាំងផ្លូវធម៌ ។ បើខ្លះ
ធម៌២យ៉ាងនេះ ធ្វើអ្វីក៏មិនសម្រេចផល ប្រយោជន៍ល្អដែរ ។

ធម៌ដែលត្រូវកំណត់ដឹង ២ យ៉ាង

- ១. រូប
- ២. នាម

រូប គឺ មហាក្ខត្រូប ៤ និង ឧបាទាយរូប ២៤ ។ រូប គឺ
ធាតុមិនដឹង ។ នាម គឺ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ។

នាម គឺធាតុដឹង ។ រូប នាម កើតឡើងហើយ ប្រែប្រួល
រលត់ទៅជាធម្មតា ។ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺ ត្រូវស្គាល់វាឲ្យច្បាស់
វាកើតយ៉ាងម៉េច ? រលត់យ៉ាងម៉េច ? មានគុណ មានទោស
យ៉ាងម៉េច ? គេអាចរលាស់វាចោលបានឬទេ ? ។ល។

សទ្ទា ២ យ៉ាង

១. ឧបាទិណ្ណកសទ្ទា សង្ខារមានចិត្ត មានវិញ្ញាណ ឧ-
មនុស្ស សត្វ ជាដើម ។

២. អនុប្បាទិណ្ណកសទ្ទា សង្ខារមិនមានចិត្ត មិនមាន វិញ្ញាណ
ឧ- ផ្ទះ របស់ប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ ជាដើម ។

សង្ខារគឺអ្វីដែលបច្ច័យប្រជុំពាក់តែង បានសេចក្តីថា រួមផ្សំគ្នា
ទើបអាចកើតឡើងបាន ។ អ្វីទាំងអស់ក្នុងលោក មិនមែនធាតុ
ទោលតែមួយទេ សូម្បីក្នុងទឹក ១ ដំណក់ ក្នុងថ្ម ១ ដុំ ក៏សុទ្ធ
តែរួមផ្សំគ្នាទើបអាចកើតឡើងបាន នេះជា សទ្ទា ។

៦ ព្រះនិព្វាន មិនមាន បច្ច័យពាក់តែងទេជា វិសទ្ទា ។

ធម៌ ២ យ៉ាង

១. សទ្ទាធម៌ ធម៌ដែលមានបច្ច័យប្រជុំពាក់តែង ។

២. អសង្ខតធម៌ ធម៌ដែលមិនមានបច្ច័យប្រជុំតាក់តែង ។
សង្ខតធម៌ ត្រូវនៅក្រោមច្បាប់ព្រះត្រៃលក្ខណ៍ ឯ
អសង្ខតធម៌ គឺ ព្រះនិព្វាន មិននៅក្រោមច្បាប់ព្រះត្រៃ
លក្ខណ៍ទេ ប៉ុន្តែ ព្រះនិព្វានជា អនត្តា ដែរ ។

ឈាន ២ វិវាទ

១. រូបឈាន

២. អរូបឈាន

ការសម្លឹងអារម្មណ៍ ដោយចិត្តជា អប្បនាសមាធិ ហៅថា
ឈាន ។ ការដុតកម្ដៅកិលេសឲ្យក្រៀម ហៅថា ឈាន។
រូបឈាន ឈានមានរូបធម៌ជាអារម្មណ៍, ឈានជា រូបាវចរ។
អរូបឈាន ឈានមានអរូបធម៌ជាអារម្មណ៍, ឈានជា អរូបាវចរ។
រូបឈានក្តី អរូបឈានក្តី ជាពាក្យសម័យក្រោយ, ពីមុនមក
គេហៅថា ឈាន និង អារុប្ប ។

ឈាន ២ វិវាទឡើង

១. ការប្តូររូបនិដ្ឋាន ការសម្លឹងអារម្មណ៍បានដល់សមាបត្តិ ៨

គឺ រូបឈាន ៤ អរូបឈាន ៤ ។

២. លក្ខណៈបនិជ្ជាន ការសម្លឹងលក្ខណៈ បានដល់ វិបស្សនា មគ្គ ផល ។

វិបស្សនា ឈ្មោះថា លក្ខណៈបនិជ្ជាន ព្រោះពិនិត្យ សង្ខារដោយព្រះត្រៃលក្ខណ៍ ។

មគ្គ ឈ្មោះថា លក្ខណៈបនិជ្ជាន ព្រោះញ្ចាំងកិច្ចនៃវិបស្សនា ឲ្យសម្រេច ។ ផល ឈ្មោះថា លក្ខណៈបនិជ្ជាន ព្រោះសម្លឹង ព្រះនិព្វានដែលមានលក្ខណៈ ជា សុញ្ញត អនិមិត្ត អប្បណិហិត និង ព្រោះឃើញលក្ខណៈដែលជាសច្ចភាវៈ នៃព្រះនិព្វាន ។

វិប្បត្តិ ២ យ៉ាង

១. ចេតោវិប្បត្តិ ការរួចផុតដោយអំណាចការអប់រំចិត្ត ការរួចផុតនៃចិត្តចាកភាគៈ ដោយកម្លាំងនៃសមាធិ ។

២. បញ្ញាវិប្បត្តិ ការរួចផុតដោយអំណាចការចំរើនបញ្ញា ការ រួចផុតនៃចិត្តចាកអវិជ្ជា ដោយបញ្ញាដែលឃើញតាមសេចក្តីពិត។

ការរួចផុតចាកកិលេស ដោយការបដិបត្តិ សមថ រហូតដល់ បានឈានហើយបដិបត្តិ វិបស្សនា ជាខាងក្រោយរហូតដល់បាន

សម្រេចអរហត្តផល យ៉ាងនេះ ក៏ហៅថា ចេតោវិមុត្តិ ។

ការរួចផុតចាកកិលេស ដោយការបដិបត្តិ សមថៈ តែមិន ទាន់បានសម្រេចឈានទេ ហើយក៏ចាប់ បដិបត្តិ វិបស្សនា រហូតបានសម្រេច អរហត្តផល យ៉ាងនេះក៏ហៅថា បញ្ញាវិមុត្តិ។

និព្វាន ២ យ៉ាង

១. សុខទានិសេសនិព្វាន និព្វានមានឧបាទិសល់

២. អនុទានិសេសនិព្វាន និព្វានមិនមានឧបាទិសល់ ។

ឧបាទិ របស់ដែលកិលេសមានឧបាទានជាដើមចូលទៅប្រ កាន់មាំ គឺបញ្ចក្ខន្ធ។ រលត់កិលេស តែបញ្ចក្ខន្ធ នៅសេសសល់ ហៅថា ឧបាទិសេសនិព្វាន ឬ ហៅថា កិលេសនិព្វាន ក៏បាន។ រលត់កិលេសអស់ហើយ បញ្ចក្ខន្ធ ក៏ រលត់ទៀត យ៉ាងនេះ ហៅថាអនុបាទិសេសនិព្វាន ឬហៅថា ខន្ធនិព្វានក៏បាន ។

ធម៌ពួក ៣

សិក្ខា ៣ (ទ្រូតសិក្ខា)

- ១. សីលសិក្ខា ខបដិបត្តិឲ្យកើត សីល ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
- ២. ចិត្តសិក្ខា ខបដិបត្តិឲ្យកើត សមាធិ ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់

៣. បញ្ញាសិក្ខា ខបដិបត្តិឲ្យកើត បញ្ញា ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។
សិក្ខា ៣ នេះ ជូនកាលហៅថា អធិសីលសិក្ខា អធិចិត្តសិក្ខា
អធិបញ្ញាសិក្ខាឬហៅខ្លីថា សីល សមាធិ បញ្ញា ដូចនេះក៏បាន ។

ព្រ័ត្រលក្ខណ៍ លក្ខណៈ ៣

- ១. អនិច្ចលក្ខណៈ លក្ខណៈមិនទៀង ឬហៅថា អនិច្ចតា
 - ២. ទុក្ខលក្ខណៈ លក្ខណៈជាទុក្ខ ឬហៅថា ទុក្ខតា
 - ៣. អនត្តលក្ខណៈ លក្ខណៈជាអនត្តា ឬហៅថា អនត្តតា
- ព្រះត្រៃលក្ខណ៍នេះ មានឈ្មោះ ហៅម្យ៉ាងទៀតថា សាមញ្ញ
លក្ខណៈ លក្ខណៈមានស្មើទូទៅដល់សង្ខារទាំងពួង ដូចនេះ
ក៏បាន ។ តាមទម្លាប់គេហៅខ្លីថា អនិច្ចំ ទុក្ខំ អនត្តា ។

សទ្ធិតលក្ខណៈ លក្ខណៈនៃសទ្ធិតធម៌ ៣

- ១. ឧប្បវាណោ បញ្ញាយតិ ការកើតឡើងប្រាកដ
- ២. វិយោ បញ្ញាយតិ ការសូន្យទៅប្រាកដ
- ៣. វិភស្ស អញ្ញាចត្តិ បញ្ញាយតិ កាលតាំងនៅ ការប្រែ
ប្រួលប្រាកដ ។

អសទ្ធតលក្ខណៈ លក្ខណៈនៃអសទ្ធតធម៌ ៣

- ១. ន ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ ការកើតឡើងមិនប្រាកដ
- ២. ន វយោ បញ្ញាយតិ ការស្លូតទៅមិនប្រាកដ
- ៣. ន ថិតស្ស អន្ធន្នចត្តំ បញ្ញាយតិ កាលតាំងនៅ
ការប្រែប្រួលមិនប្រាកដ ។

និមិត្ត ៣

- ១. បរិកម្មនិមិត្ត គ្រឿងសំគាល់ គឺអារម្មណ៍ ដែលគេយក
មកធ្វើជាទីតម្កល់នៃសតិដើម្បីទប់ចិត្តឲ្យ
ជាសមាធិ ។
- ២. ឧត្តហនិមិត្ត ភាពចម្លងនៃអារម្មណ៍នោះ ដែលកើត
ឡើងហាក់ដូចជាជាប់នៅនឹងភ្នែក ។
- ៣. បដិភាគនិមិត្ត ភាពចម្លងនៃអារម្មណ៍នោះដែរ ប៉ុន្តែ មាន
សភាពបរិសុទ្ធម័ត់ចត់ជាង ហើយគេអាច
ពង្រីកឲ្យធំ ឬ ពង្រួញឲ្យរួមតូចក៏បាន ។

និមិត្ត ៣

១. សមរាមនិមិត្ត សំដៅយកចិត្តដែលផ្ដោតខ្លាំងទៅលើ
 អារម្មណ៍របស់សមាធិ ។
២. បក្ដាមរាមនិមិត្ត សំដៅយកចិត្តដែលខំប្រឹងព្យាយាមច្រើន។
៣. ឧបេក្ខានិមិត្ត សំដៅយកចិត្តដែលព្រងើយកន្ដើយច្រើន។

ភាវនា ៣

១. មរិកម្មភាវនា សំដៅយកចិត្តក្នុងខណៈចាប់បដិបត្តិ
 សមាធិដំបូងៗមិនទាន់ស្ងប់ ឬស្ងប់តិច។
២. ឧបចារភាវនា សំដៅយកចិត្តក្នុងខណៈដែលកើតបដិ
 ភាគនិមិត្តស្ងប់ចាកនីវរណធម៌ ។ ភាវនាទាំងពីរនេះ
 បដិបត្តិមកត្រឹមនេះ ចាត់ជា កាមាវចរសមាធិ ។
៣. វេទ្យនាភាវនា សំដៅយកចិត្តដែលឆ្លងចាកគោត្រភូខណៈ
 ក្នុងឈានជវនៈ បានសម្រេច រូបជ្ឈាន អរូបជ្ឈាន ។
 ភាវនានេះ ចាត់ជារូបាវចរសមាធិ អរូបាវចរសមាធិ ។

ភាវនា ៣

១. ភាយភាវនា ការអប់រំកាយ
២. ចិត្តភាវនា ការអប់រំចិត្ត
៣. បញ្ញាភាវនា ការអប់រំបញ្ញា ។

សមាធិ ៣

- ១. ខណិកសមាធិ ចិត្តស្ងប់ជា ខណៈ។ គឺស្ងប់តិច ។
- ២. ឧបចារសមាធិ ចិត្តស្ងប់យូរក្រែលក្រែវ។ អប្បនាសមាធិ។
- ៣. អប្បនាសមាធិ ចិត្តស្ងប់នីវរណាធម៌ឬបានរូបជ្ឈានអរូបជ្ឈាន។

សមាធិ ៣

- ១. សតិកក្កវិចារសមាធិ សមាធិមានវិតក្ក មានវិចារៈ
- ២. អតិកក្កវិចារសមាធិ សមាធិមិនមានវិតក្កមានត្រឹមតែវិចារៈ
- ៣. អតិកក្កវិចារសមាធិ សមាធិមិនមានវិតក្ក មិនមានវិចារៈ។

សមាធិ ៣

- ១. សុញ្ញតសមាធិ សមាធិមាន អនត្តា ជាអារម្មណ៍
- ២. អនិមិត្តសមាធិ សមាធិមាន អនិច្ចំ ជាអារម្មណ៍
- ៣. អប្បណិហិតសមាធិ សមាធិមាន ទុក្ខំ ជាអារម្មណ៍ ។

វិចារក្ក ៣

- ១. សុញ្ញតវិចារក្ក ការរួចផុតព្រោះឃើញ អនត្តា
- ២. អនិមិត្តវិចារក្ក ការរួចផុតព្រោះឃើញ អនិច្ចំ
- ៣. អប្បណិហិតវិចារក្ក ការរួចផុតព្រោះឃើញ ទុក្ខំ ។

បញ្ញា ៣

- ១. សុភវប្បបញ្ញា បញ្ញាកើតមកអំពីការស្តាប់
- ២. ចិន្តាវប្បបញ្ញា បញ្ញាកើតមកអំពីការគិត
- ៣. ភាវណាវប្បបញ្ញា បញ្ញាកើតមកអំពីការហ្វឹកហាត់បដិបត្តិ។

ស្មារណ ៣

- ១. សច្ចស្មារណ ញាណដឹងសច្ចទាំង ៤ គឺដឹងថា នេះទុក្ខ នេះហេតុ ឲ្យទុក្ខកើត នេះការរលត់ទុក្ខ នេះផ្លូវដើរទៅរកការរលត់ទុក្ខ ។
- ២. ភិច្ចស្មារណ ញាណដឹងកិច្ចដែលត្រូវធ្វើក្នុងសច្ចៈទាំង ៤ ទុក្ខ មានកិច្ចដែលគេគប្បីកំណត់ដឹង សមុទយៈមានកិច្ចដែលគេត្រូវតែលះបង់ និរោធៈ មានកិច្ចដែលគេត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មគ្គ មានកិច្ចដែលគេត្រូវចំរើន គឺបដិបត្តិតាម ។
- ៣. ភតស្មារណ ញាណដឹងថា បានធ្វើស្រេចហើយក្នុង សច្ចៈទាំង ៤ គឺ ទុក្ខ គេបានកំណត់ដឹងហើយ សមុទយៈ គេបានលះបង់ហើយ និរោធៈ គេ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ

មគ្គ គេបានចំរើនហើយ ។

ញាណ ៣ នេះ ក្នុង អរិយសច្ច ហៅថា ញាណទស្សនៈ វិលជុំទាំង ៣ ហៅថា បរិវដ្តៈ គ្រប់សច្ចៈទាំង ៤ ត្រូវជា ១២ ហៅថា អាការៈ ។

វិជ្ជា ៣

១. បុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ ញាណដឹងច្បាស់រកជាតិបាន

២. ចុតុបធាតញ្ញាណ ញាណដឹងច្បាស់ការច្យុតិ និងការកើត របស់សត្វទាំងឡាយ ។

៣. អាសវក្ខយញ្ញាណ ញាណដឹងច្បាស់ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃ អាសវៈ ។ វិជ្ជា៣នេះ តាមទម្លាប់ គេប្រើពាក្យថាញាណ ជំនួស ។

ភព ៣

១. ភាវភព ភពរបស់អ្នកសេពកាមគុណ (កាមាវចរ)

២. រូបភព ភពរបស់អ្នកចូលដល់រូបជ្ឈាន (រូបាវចរ)

៣. អរូបភព ភពរបស់អ្នកចូលដល់អរូបជ្ឈាន (អរូបាវចរ) ។

គណ្ណា ៣

- ១. កាមគណ្ណា ចំណង់ក្នុងកាមគុណ
- ២. ភវគណ្ណា ចំណង់ក្នុងភព (ប្រកបដោយ ភវទិដ្ឋិ និង សស្សតទិដ្ឋិ) ។
- ៣. វិភវគណ្ណា ចំណង់ក្នុងវិភព (ប្រកបដោយ វិភវទិដ្ឋិ និង ឧច្ឆេទទិដ្ឋិ) ។

វដ្តៈ ៣

- ១. កិលេសវដ្តៈ គ្រឿងវិល គឺកិលេស បានដល់ អវិជ្ជា តណ្ហា ឧបាទាន
- ២. កម្មវដ្តៈ គ្រឿងវិល គឺកម្ម បានដល់ សង្ខារ និងកម្មភព
- ៣. វិធាកវដ្តៈ គ្រឿងវិល គឺវិចារក បានដល់ វិញ្ញាណ នាម រូប សឡាយតនៈ ផស្សៈ វេទនា ឧបបត្តិភព ជាតិ ជរា មរណៈ ជាដើម ។

បឋត្តាធម៌ ៣

- ១. គណ្ណា ចំណង់មិនចេះចប់ គឺមិនផ្អែក
- ២. ឱដ្ឋិ ជឿតែគំនិតខ្លួន

៣. មាន៖ ប្រកាន់ថា គ្មាននរណាស្មើជាដើម ។
ធម៌ ៣ នេះ នាំឲ្យយឺតយូរ ទើបលោកហៅថា បបញ្ចធម៌។

អប្បណ្ណកបដិបទា ៣

- ១. ឥន្ទ្រិយសំរិទ្ធ៖ សង្គមឥន្ទ្រិយ៍ទាំង ៦ មានភ្នែកជាដើម។
- ២. ភោជនេ មគ្គញ្ញូតា ស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន
- ៣. ជានិយមនុយោគ ប្រព្រឹត្តរឿយៗជាអ្នកភ្ញាក់រពូក ខំប្រឹងប្រែង ។ អប្បណ្ណកបដិបទា បដិបត្តិមិនខុស នរណាក៏បដិបត្តិបាន ។

សទ្ធារ ៣

- ១. កាយសទ្ធារ សភាវៈពាក់តែងកាយ បានដល់អស្សាស បស្សាសៈ ខ្យល់ដកដង្ហើមចូល ដកដង្ហើមចេញ(អាណាបាន)។
- ២. វចិសទ្ធារ សភាវៈពាក់តែងវាចាបានដល់ វិតក្ក វិចារៈ។
- ៣. ចិត្តសទ្ធារ សភាវៈពាក់តែងចិត្តបានដល់ សញ្ញា វេទនា។
សង្ខារ ៣ នេះគេច្រើននិយាយក្នុងរឿងសញ្ញាវេទយិតនិរោធ។

សទ្ទានុ ៣

- ១. ភាយសទ្ទានុ សភាវៈតាក់តែងការធ្វើផ្លូវកាយ បានដល់ -
កាយសញ្ជេតនា ។
 - ២. វចិសទ្ទានុ សភាវៈតាក់តែងការធ្វើផ្លូវវាចា បានដល់
វចិសញ្ជេតនា ។
 - ៣. ចិត្តសទ្ទានុ ឬ មនោសទ្ទានុ សភាវៈតាក់តែងការធ្វើផ្លូវ
ចិត្ត បានដល់ មនោសញ្ជេតនា ។
- សង្ខារ ៣ នេះមានសេចក្តី ទំនាក់ទំនងនឹងពាក្យថា
សង្ខារ ក្នុងបដិច្ចសមុប្បាទ ។

ធម្មសទ្ទានុ ៣

- ១. បុព្វាធម្មសទ្ទានុ សភាវៈតាក់តែងកម្មល្អ បានដល់កុសលចេត
នា ជាកាមាវចរ និងរូបាវចរ ។
- ២. ធម្មបុព្វាធម្មសទ្ទានុ សភាវៈ តាក់តែងកម្មអាក្រក់ បានដល់
អកុសលចេតនាទាំងឡាយ ។
- ៣. ធម្មនេព្វាធម្មសទ្ទានុ សភាវៈតាក់តែងកម្មមិនញាប់ញ័រ បាន
ដល់កុសលចេតនាជា អរូបាវចរ ។

អភិសង្ខារ ៣ នេះ ជាអត្ថន័យ របស់ពាក្យ សង្ខារក្នុង
បដិច្ចសមុប្បាទ ។

វិវេក ៣

- ១. កាយវិវេក សេចក្តីស្ងប់កាយ គឺ នៅក្នុងទីស្ងាត់ម្នាក់ឯង
- ២. ចិត្តវិវេក សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត គឺ ចិត្តស្ងប់ចាក នីវរណ
ធម៌ សំយោជនៈ និងអនុស័យជាដើម បានដល់ចិត្តរបស់
បុគ្គលដែលបានសម្រេចឈាន អរិយមគ្គ អរិយផល ។
- ៣. ឧបធិវិវេក សេចក្តីស្ងប់ចាក ឧបធិ គឺធម៌ជាទីស្ងប់រម្ងាប់
នូវសង្ខារទាំងពួង ប្រាសចាកកិលេសក្តី ខន្ធក្តី អភិសង្ខារក្តី
សំដៅយក ព្រះនិព្វាន ។

វេទនា ៣

- ១. សុខវេទនា ការទទួលដឹង(សោយ) សេចក្តីសុខ
- ២. ទុក្ខវេទនា ការទទួលដឹង(សោយ) សេចក្តីទុក្ខ
- ៣. អទុក្ខបសុខវេទនា ការទទួលដឹង(សោយ) សេចក្តីមិន
ទុក្ខ មិនសុខ ។

ឆោធាស្វត្ថៈ ៣

- ១. កាមឆោធាស្វត្ថៈ អាសវៈគីកាម សភាវៈ ដែលហូរជ្រាបចូល
ទៅ ឬ ត្រាំនៅក្នុងចិត្ត ។
- ២. ភវឆោធាស្វត្ថៈ អាសវៈគី ភព សភាវៈដែលហូរជ្រាបចូលទៅ
ឬ ត្រាំនៅក្នុងចិត្ត ។
- ៣. ធម្មឆោធាស្វត្ថៈ អាសវៈ គី អវិជ្ជា សភាវៈ ដែលហូរជ្រាប
ចូលទៅ ឬ ត្រាំនៅក្នុងចិត្ត ។

និព្វាន ៣

- ១. កិលេសនិព្វាន រលត់កិលេស
- ២. ខន្ធនិព្វាន រលត់ខន្ធ
- ៣. ធម្មត្ថនិព្វាន រលត់ ព្រះធាតុ ។

ភិព្វានៈ ៣

- ១. ភគភិព្វានៈ គ្រឿងកង្វល់ គឺភគៈ
- ២. ទោសភិព្វានៈ គ្រឿងកង្វល់ គឺទោសៈ
- ៣. មោហភិព្វានៈ គ្រឿងកង្វល់ គឺ មោហៈ ។

ធាតុ ៣

- ១. រូបធាតុ ធាតុ គឺ អ្វីដែលចាត់ជា រូប
- ២. ធម្មធាតុ ធាតុ គឺ អ្វីដែលមិនចាត់ជារូប គឺ នាម
- ៣. និរោធាធាតុ ធាតុ គឺ ការរលត់ មិនមែនជារូប
មិនមែនជានាម គឺ ព្រះនិព្វាន។

ធម៌ពួក ៤

ធាតុ ៤

- ១. បឋវីធាតុ ធាតុដី
- ២. អាឡោធាតុ ធាតុទឹក
- ៣. តេជោធាតុ ធាតុភ្លើង
- ៤. វាយោធាតុ ធាតុខ្យល់

ធាតុ ៤នេះជូនកាល គេហៅថា មហាភូតរូប រូបធំៗ
ជាទីប្រជុំ ជាមេនៃវត្ថុធាតុទាំងឡាយ នេះជាធាតុ ៤ ខាងក្រៅ។
ចំណែក រូបកាយយើង ក៏ជាធាតុ ៤ដែរ ប៉ុន្តែជាធាតុខាងក្នុង។

សតិប្បដ្ឋាន ៤

ធម៌ជាទីតាំងនៃសតិ ដើម្បីទប់ចិត្តឲ្យនៅនឹងមួយកន្លែងហើយ ពិចារណាឲ្យឃើញនូវធម៌នោះតាមសេចក្តីពិត កំចាត់បង់នូវ អភិជ្ឈា និង ទោមនស្ស មិនមានតណ្ហា ឧបាទាន ក្នុងអ្វីៗ ទាំងអស់ ។ ធម៌នោះ ហៅថា សតិប្បដ្ឋាន មាន ៤ គឺ

- ១. កាយ ឬ ហៅថា កាយានុបស្សនាសតិប្បដ្ឋាន
- ២. វេទនា ឬ ហៅថា វេទនានុបស្សនាសតិប្បដ្ឋាន
- ៣. ចិត្ត ឬ ហៅថា ចិត្តានុបស្សនាសតិប្បដ្ឋាន
- ៤. ធម៌ ឬ ហៅថា ធម្មានុបស្សនាសតិប្បដ្ឋាន ។

ពាក្យថា កាយ ចែកចេញជា ៦ គឺ ១. អាណាបានៈ ខ្យល់ ដង្ហើមចេញ ចូល ២. ឥរិយាបថៈ ឥរិយាបថ ៤ ដើរ ឈរ អង្គុយ ដេក ៣. សម្បជញ្ញៈ មានសតិសម្បជញ្ញៈដឹងទាន់គ្រប់ សកម្មភាពឈានទៅមុខ ថយក្រោយ ងាកស្តាំ ងាកឆ្វេងជាដើម ៤. បដិកូល ពិចារណារូបកាយ សក់ រោម ក្រចក ធ្មេញ ស្បែក ជាដើមឲ្យឃើញ ជាបដិកូលគួរឡើង ៥. ធាតុ ពិចារណារូបកាយឲ្យឃើញជាធាតុ៤ ៦. នវសីវចិកា ពិចារណា សាកសព ៩ បែប ។

វេទនា ចែកចេញជា ៣ គឺ សុខវេទនា ទុក្ខវេទនា អទុក្ខ
មសុខវេទនា ប្រកបដោយអាមិសក្តី មិនប្រកបដោយអាមិសក្តី ។

ចិត្ត ចែកចេញជា ១៦ គឺ ចិត្តមានភាគៈ(សភាគៈ)
ចិត្តមិនមានភាគៈ (វិតភាគៈ) ចិត្តមានទោសៈ ចិត្តមិនមានទោសៈ
ចិត្តមានមោហៈ ចិត្តមិនមានមោហៈ ចិត្តរុញរា(សង្ខិត្ត) ចិត្តរាយ
មាយ (វិក្ខិត្ត) ចិត្តដល់នូវភាពជាធំ (មហាគ្គតៈ) ចិត្តមិនដល់
នូវភាពជាធំ(អមហាគ្គត)ចិត្តនៅមានចិត្តដទៃប្រសើរជាង(សុត្តរ)
ចិត្តមិនមានចិត្តដទៃប្រសើរជាង (អនុត្តរ) ចិត្តតាំងនៅមាំ
(សមាហិត) ចិត្តមិនតាំងនៅមាំ (អសមាហិត) ចិត្តរួចផុត
(វិមុត្ត) ចិត្តមិនទាន់រួចផុត (អវិមុត្ត) ។

ធម៌. ចែកចេញជា ៥ គឺ នីវរណៈ៥ ខន្ធ ៥
អាយតនៈ ១២ ពោជ្ឈង្គ ៧ សច្ចៈ ៤ ។

សម្មប្បធាន ៤

- ១. សំវេទបធាន ព្យាយាមបិទទប់បាបអកុសល ដែលមិន
ទាន់កើតមិនឲ្យកើតឡើងបាន ។
- ២. បធានបធាន ព្យាយាមលះបាបអកុសលដែលកើតឡើង
ហើយ ។

៣. ភាវណាបដាន ព្យាយាមចំរើនបុណ្យកុសល ដែលមិន
ទាន់កើត ឲ្យកើតឡើង ។

៤. អនុភ្ននាបដាន ព្យាយាមថែរក្សាបុណ្យកុសល ដែល
កើតឡើងហើយឲ្យតាំងនៅមាំ និងធ្វើឲ្យរឹតតែរឹកចំរើនឡើង
ជាភិយ្យោភាពទៀត ។
បធាន សម្មប្បធាន និង សម្មាវាយាម ប្រើជំនួសគ្នាបាន ។

ឥន្ទ្រិបាទ ៤

- ១. អន្ទ្រៈ សេចក្តីពេញចិត្ត បំណង
- ២. វិធិយៈ សេចក្តីព្យាយាម
- ៣. ចិត្តៈ ការយកចិត្តទុកដាក់ គំនិត
- ៤. វិមំសា ការត្រិះរិះ ពិចារណា ។

ឥន្ទ្រិបាទទាំង ៤ នេះ ជាធម៌នាំឲ្យសម្រេចកិច្ចការផ្សេងៗ
បើកិច្ចការនោះមិនហួសវិស័យទេ ។ ចំពោះអ្នកបដិបត្តិធម៌
ព្រះពុទ្ធប្រៀនប្រដៅឲ្យចំរើនឥន្ទ្រិបាទ ប្រកបដោយឆន្ទសមាធិ និង
បធានសង្ខារ ប្រកបដោយវិវិយសមាធិ និង បធានសង្ខារ
ប្រកបដោយចិត្តសមាធិ... ប្រកបដោយវិមំសាសមាធិ និង...
បធានសង្ខារ ។

ឱ្យ: ៤

- ១. ភាវោយ: អន្ទង់ គឺ កាម
- ២. ភវោយ: អន្ទង់ គឺ ភព
- ៣. ទិដ្ឋោយ: អន្ទង់ គឺ ទិដ្ឋិ
- ៤. អវិជ្ជោយ: អន្ទង់ គឺ អវិជ្ជា

អាសវ: ៤

- ១. ភាវាសវ: អាសវៈ គឺ កាម
- ២. ភវាសវ: អាសវៈ គឺ ភព
- ៣. ទិដ្ឋាសវ: អាសវៈ គឺ ទិដ្ឋិ
- ៤. អវិជ្ជាសវ: អាសវៈ គឺ អវិជ្ជា

បើសង្គ្រោះត្រឹម ៣ ទិដ្ឋាសវៈ ចូលជាមួយ ភវាសវៈ ។

ឧបាទាន ៤

- ១. ភាមុបាទាន ប្រកាន់មាំក្នុងកាម
- ២. ទិដ្ឋុបាទាន ប្រកាន់មាំក្នុងទិដ្ឋិ
- ៣. សីលព្វត្តុបាទាន ប្រកាន់មាំក្នុងសីល និងវត្ថុ ព្រមទាំង
ប្រពៃណីផ្សេងៗ និង វត្ថុសក្តិសិទ្ធិខ្លាំងពូកែ ។
- ៤. អត្តវាទុបាទាន ប្រកាន់មាំក្នុងវាទៈថា មានខ្លួន ។

ព្រះបន្ទូលវិចារ ៤

- ១. មេត្តា សេចក្តីស្រឡាញ់រាប់អាន
- ២. គរុណា សេចក្តីអាណិតអាសូរ
- ៣. មុនិសា សេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងសេចក្តីល្អរបស់អ្នកដទៃ
- ៤. ឧបេក្ខា ការតាំងចិត្តជាកណ្តាល ។

បើផ្សាយទៅដោយមិនមានព្រំដែនហៅថា អប្បមញ្ញា ។

បធម្មត្ថធម៌ ៤

- ១. ចិត្ត សភាវៈដឹងអារម្មណ៍
- ២. ចេតសិក សភាវៈប្រកបជាមួយចិត្ត
- ៣. រូប សភាវៈជារូបមិនដឹងអារម្មណ៍
- ៤. និព្វាន សភាវៈដែលអស់កិលេសនិងទុក្ខ ។

អវិជ្ជា ៤

- ១. ទុក្ខេ ឆន្ទានណំ មិនដឹងច្បាស់ទុក្ខ
- ២. ទុក្ខសមុទយេ ឆន្ទានណំ មិនដឹងច្បាស់ហេតុឲ្យទុក្ខកើត។
- ៣. ទុក្ខនិរោធមេ ឆន្ទានណំ មិនដឹងច្បាស់ការរលត់ទុក្ខ
- ៤. ទុក្ខនិរោធគារមិនិយា បដិបទាយ ឆន្ទានណំ មិនដឹង
ច្បាស់បដិបទាឲ្យដល់នូវការរលត់ទុក្ខ។

ភាវណា ៤

- ១. កាយភាវណា ចំរើនកាយ
- ២. សីលភាវណា ចំរើនសីល
- ៣. ចិត្តភាវណា ចំរើនចិត្ត
- ៤. បញ្ញាភាវណា ចំរើនបញ្ញា ។

បដិបទ្ធា ៤

- ១. ទុក្ខាបដិបទ្ធា ទន្ធាភិញ្ញា បដិបត្តិពិបាក ត្រាស់ដឹងយឺតយូរ
- ២. ទុក្ខាបដិបទ្ធា ខិប្បាភិញ្ញា បដិបត្តិពិបាក ត្រាស់ដឹងឆាប់
- ៣. សុខាបដិបទ្ធា ទន្ធាភិញ្ញា បដិបត្តិស្រួល ត្រាស់ដឹងយឺតយូរ
- ៤. សុខាបដិបទ្ធា ខិប្បាភិញ្ញា បដិបត្តិស្រួល ត្រាស់ដឹងឆាប់។

បដិបទ្ធា ៤

- ១. អក្ខរា បដិបទ្ធា បដិបត្តិមិនអត់ធន់
- ២. ខរា បដិបទ្ធា បដិបត្តិអត់ធន់
- ៣. ទរា បដិបទ្ធា បដិបត្តិទូន្មាន
- ៤. សរា បដិបទ្ធា បដិបត្តិស្ងប់រម្ងាប់ ។

- ២៥ -

សង្ខារ ៤

- ១. សង្ខតសង្ខារ សង្ខារកើតចាកបច្ច័យតាក់តែង
- ២. អភិសង្ខតសង្ខារ សង្ខារកើតពីកម្មតាក់តែង
- ៣. អភិសង្ខុរណកសង្ខារ សង្ខារគឺកម្មដែលជាតូតាក់តែង
- ៤. បយោគាភិសង្ខារ សង្ខារគឺការប្រកបសេចក្តីព្យាយាម។

សម្បជញ្ញៈ ៤

- ១. សាគ្គកសម្បជញ្ញៈ ដឹងច្បាស់ថាមានប្រយោជន៍
- ២. សម្បាយសម្បជញ្ញៈ ដឹងច្បាស់ថាសប្បាយគឺគួរសមដល់ខ្លួន
- ៣. គោចរសម្បជញ្ញៈ ដឹងច្បាស់ថាជាគោចរគឺការងាររបស់ខ្លួន
- ៤. អសម្មោហសម្បជញ្ញៈ ដឹងច្បាស់ថាមិនវង្វេង ។

ចតុប្បវិសុទ្ធិសីល ៤

- ១. ធានីមោក្ខសំវេសីល សីលគឺការសង្រួមក្នុងបាដិមោក្ខ
- ២. ឥន្ទ្រិយសំវេសីល សីលគឺការសង្រួមឥន្ទ្រិយ៍
- ៣. អាជីវិចារិសុទ្ធិសីល សីលគឺការបរិសុទ្ធិនៃអាជីវៈ
- ៤. បច្ចុយសន្តិសិរុតសីល សីលអាស្រ័យការប្រើប្រាស់បច្ច័យ
ដោយបាន ពិចារណា ។

បឋមជ្ឈាន ៤

១. បឋមជ្ឈាន មានអង្គ ៥ គឺ វិតក្ក វិចារ បីតិ សុខ ឯកត្តតា

២. ទុតិយជ្ឈាន មានអង្គ ៣ គឺ បីតិ សុខ ឯកត្តតា

៣. តតិយជ្ឈាន មានអង្គ ២ គឺ សុខ ឯកត្តតា

៤. ចតុត្ថជ្ឈាន មានអង្គ ២ គឺ ឧបេក្ខា ឯកត្តតា ។

ឈាន ៤ នេះ គម្ពីរអភិធម្មចែកជា ៥ ដោយចែក បឋមជ្ឈានជាពីរ ព្រោះអ្នកបញ្ញាខ្សោយ លះអង្គឈានបានម្តង តែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ឈាន ៤ ឈ្មោះថា ចតុក្កន័យ ឈាន ៥ ឈ្មោះថាបញ្ចក្កន័យ ។

អរុបជ្ឈាន ៤

១. អាភាសានព្យាយាមតន កំណត់អាកាសជាអារម្មណ៍

២. វិញ្ញាណព្យាយាមតន កំណត់វិញ្ញាណជាអារម្មណ៍

៣. អាភិព្យាញាយាមតន កំណត់ភាវៈមិនមានអ្វីជាអារម្មណ៍

៤. នេវសញ្ញានាសញ្ញាយាមតន មានសញ្ញាជាអារម្មណ៍ក៏មិន មែន មិនមានសញ្ញាជាអារម្មណ៍ក៏មិនមែន ។

សមាធិ ៤

- ១. ហានតកាយសមាធិ សមាធិមានចំណែកសាបសូន្យ
- ២. វិភិកាយសមាធិ សមាធិមានចំណែកតាំងនៅ
- ៣. វិសេសកាយសមាធិ សមាធិមានចំណែកវិសេស
- ៤. និព្វេជកាយសមាធិ សមាធិមានចំណែកចាក់ធ្លុះ ។

ធម្មិយសច្ច ៤

- ១. ទុក្ខសច្ច ជាតិ ជរា មរណៈ
- ២. សមុទយសច្ច តណ្ហា ៣
- ៣. និរោធសច្ច និព្វាន
- ៤. មគ្គសច្ច មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ។

មគ្គ ៤

- ១. សោតាបត្តិមគ្គ
- ២. សកទាគាបិមគ្គ
- ៣. អនាគាបិមគ្គ
- ៤. អរហត្តមគ្គ

មគ្គក្នុងទីនេះ សំដៅយកបញ្ញាដែលកើតពីការឃើញមគ្គអាច
កំចាត់សំយោជនកិលេស ជាសមុទ្ធនុប្បហានបាន ។

ជល ៤

- ១. សោតាបត្តិជល
- ២. សកទាគារិជល
- ៣. អនាគារិជល
- ៤. អរហត្តជល

ផលក្នុងទីនេះ ជាធម្មារម្មណ៍ដែលព្រះអរិយបុគ្គល គប្បី
សោយ ជាផលកើតឯក្នុងកាលដែលលះកិលេសអស់ដោយអំ
ណាចមគ្គនោះ ។

ជលនៃសមាធិការណា ៤

- ១. ទិដ្ឋិធម្មសុខវិហារ ដើម្បីសេចក្តីសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន
- ២. ញ្ញាណទស្សន ដើម្បីបានញ្ញាណទស្សនៈ
- ៣. សតិសម្បជញ្ញ ដើម្បីបានសតិសម្បជញ្ញៈ
- ៤. អាសវក្ខយ ដើម្បីអស់អាសវៈ

ធម៌ពួក ៥

ខន្ធ ៥

- ១. រូប រូបធាតុ ឬ ធាតុមិនដឹង
- ២. វេទនា សភាវៈមិនមានរូប តែដឹង សុខ ទុក្ខ
- ៣. សញ្ញា សភាវៈមិនមានរូប តែដឹងកត់ចំណាំ

- ៤. សទ្ទា៖ សភាវៈមិនមានរូប តែដឹងគិតត្វរ
- ៥. វិញ្ញាណ សភាវៈមិនមានរូប តែដឹង ឃើញ ឮជាដើម។
 ខន្ធ ៥ នេះ បង្រួញឲ្យខ្លីមានតែ ២ គឺ រូប នាម ។
 រូបគឺ រូប ។ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ជានាម គឺមាន
 តែឈ្មោះ និង ការដឹងអារម្មណ៍តែប៉ុណ្ណោះ ។ មនុស្សយើង គឺ
 ខន្ធ ៥ នេះឯង ។ ក្នុងត្រៃលោក មានតែរូបនាមប៉ុណ្ណោះ ។

ឧបាទានក្ខន្ធ ៥

- ១. រូបឧបាទានក្ខន្ធ សេចក្តីប្រកាន់មាំក្នុងរូប
- ២. វេទនុបាទានក្ខន្ធ សេចក្តីប្រកាន់មាំក្នុងវេទនា
- ៣. សញ្ញាឧបាទានក្ខន្ធ សេចក្តីប្រកាន់មាំក្នុងសញ្ញា
- ៤. សង្ខារឧបាទានក្ខន្ធ សេចក្តីប្រកាន់មាំក្នុងសង្ខារ
- ៥. វិញ្ញាណុបាទានក្ខន្ធ សេចក្តីប្រកាន់មាំក្នុងវិញ្ញាណ។

កាមគុណ ៥

- ១. រូប ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត
- ២. សម្លេង ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត
- ៣. ក្លិន ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត

- ៤. រស ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត
- ៥. ដោងព្វៈ ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត ។

និវរណៈ ៥

ធម៌ជាគ្រឿងរារាំងមិនឲ្យចំរើន មិនឲ្យស្ងប់ មិនឲ្យកើតបញ្ញា
ហៅថា និវរណៈ មាន ៥គឺ៖

- ១. កាមច្ឆន្ទ សេចក្តីពេញចិត្តក្នុងកាម
- ២. ព្យាធាន គំនុំ ឬ សេចក្តីប្រទូសរាយ
- ៣. វិនិច្ឆ័យ សេចក្តីពុំព្រមទាន់ ងោកងុយ
- ៤. ខន្ធចក្កក្កុច្ច សេចក្តីអណ្តែតអណ្តូង (រាយមាយ)
សាប់រសល់
- ៥. វិចិកិច្ឆា សេចក្តីសង្ស័យ ។

ឧបមានិវរណៈ ៥

- ១. កាមច្ឆន្ទ ប្រៀបដូច ទឹកមានពណ៌ផ្សេង ។
- ២. ព្យាធាន ប្រៀបដូច ទឹកពុះ
- ៣. វិនិច្ឆ័យ ប្រៀបដូច ទឹកមានចកសារាយ
- ៤. ខន្ធចក្កក្កុច្ច ប្រៀបដូច ទឹករលក
- ៥. វិចិកិច្ឆា ប្រៀបដូច ទឹកល្អក់ ។

ឧបមារនីវរណៈ ៥

- ១. កាមច្ចន្ត ប្រៀបដូច បំណុល
- ២. ព្យាបាទ ប្រៀបដូច រោគ
- ៣. ជីនមិទ្ធិ ប្រៀបដូច គុក
- ៤. ឧទ្ធចក្កក្កុច្ច ប្រៀបដូច ទាសៈ
- ៥. វិចិកិច្ចា ប្រៀបដូច ផ្លូវឆ្ងាយ ។

អាហាររបស់នីវរណៈ ៥

- ១. សុភវិចិត្ត ការកំណត់ថា ល្អ ថាស្អាត ជាអាហាររបស់ កាមច្ចន្ត
- ២. បដិឃៈ ការទើសចិត្ត ជាអាហាររបស់ ព្យាបាទ
- ៣. ធរតិ សេចក្តីមិនត្រេកអរ តន្តិ សេចក្តីខ្ជិល ភក្តសម្មទ ការពុលបាយ ជាអាហាររបស់ ជីនមិទ្ធិ
- ៤. ចេតសោ ធរូបសម ការមិនចូលទៅស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត ជាអាហាររបស់ ឧទ្ធចក្កក្កុច្ច
- ៥. ធរយោនិសោមនសិក្ខារ ការមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយ នៃប្រាជ្ញា ជាអាហាររបស់ វិចិកិច្ចា ។

ធម៌កំចាត់និវរណៈ ៥

- ១. អសុភវិចិត្ត ការកំណត់ថា មិនល្អ មិនស្អាត កំចាត់ កាមច្ឆន្ទៈ
- ២. មេត្តា សេចក្តីស្រឡាញ់រាប់អាន កំចាត់ ព្យាបាទ
- ៣. អារម្ភធាតុ ធាតុផ្លូវផ្តើម និក្ខមធាតុ ធាតុព្យាយាម បរក្ខមធាតុ ធាតុប្រឹងប្រែង កំចាត់ បឺនមិទ្ធិៈ
- ៤. ចេតសោតុបសម ការចូលទៅស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត កំចាត់ ឧទ្ធចក្កក្កច្ច
- ៥. យោនិសោធនសិក្ខា ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយនៃ ប្រាជ្ញា កំចាត់ វិចិត្តិក្ខា ។

អន្តរយានកំចាត់និវរណៈ ៥

- ១. វិតក្ក កំចាត់ បឺនមិទ្ធិៈ
- ២. វិចារៈ កំចាត់ វិចិត្តិក្ខា
- ៣. បឺតិ កំចាត់ ព្យាបាទ
- ៤. សុខៈ កំចាត់ ឧទ្ធចក្កក្កច្ច
- ៥. ឯកក្កតា (សមាធិ) កំចាត់ កាមច្ឆន្ទៈ

ឱវុទ្ធភ្នកិលេសំយោជនៈ ៥

- ១. សក្កាយនិដ្ឋិ សេចក្តីយល់ឃើញថាជាកាយរបស់ខ្លួន
- ២. វិចិកិច្ចា សេចក្តីសង្ស័យ
- ៣. សីលព្យាគ្គបរាមាស ការប្រកាន់មាំក្នុងសីលនិងវត្ថុព្រមទាំង
ពិធីផ្សេង ។ ជាដើម
- ៤. កាមច្ចន្ទ សេចក្តីពេញចិត្តក្នុងកាម
- ៥. ព្យាធាន គំនុំ សេចក្តីប្រទូសរាយ ។

ឱទ្ធភ្នកិលេសំយោជនៈ ៥

- ១. រូបរាគ សេចក្តីព្រេកអរក្នុងរូប
- ២. រន្ធរូបរាគ សេចក្តីព្រេកអរក្នុងអរូប
- ៣. មាណៈ សេចក្តីប្រកាន់
- ៤. ឱទ្ធចុះ សេចក្តីរាយមាយ
- ៥. អវិជ្ជា សេចក្តីមិនដឹង

គួរកត់ចំណាំ គេអាចប្រើ កាមរាគ ជំនួស កាមច្ចន្ទ បដិយ
ជំនួស ព្យាធាន ។ និងមានរៀបរាប់ខុសពីនេះខ្លះទៀតក៏មាន ។

បីតិ ៥

- ១. ខុទ្ទកាបីតិ សេចក្តីផ្តោតចិត្តតិចៗធ្វើឲ្យព្រើរោម ឬឲ្យចេញ
ទឹកភ្នែក ។
- ២. ខណិកាបីតិ សេចក្តីផ្តោតចិត្តជាខណៈៗព្រើរោមខ្លាចៗដូច
ផ្ទុកបន្ទោរ ។
- ៣. ឱក្កន្តិកាបីតិ សេចក្តីផ្តោតចិត្តប៉ះម្តងៗ ដូចរលកផ្ទុះប្រាំង។
- ៤. ឧតោន្តាបីតិ សេចក្តីផ្តោតចិត្តធ្វើឲ្យហាក់ដូចជាអណ្តែតខ្លួន ឬ
អាចបញ្ចេញអាកប្បកិរិយាឬបញ្ចេញវាចាដោយឥតមានចេតនា។
- ៥. ជរណាបីតិ សេចក្តីផ្តោតចិត្តធ្វើឲ្យស្រួលជ្រួតជ្រាបសព្វ
សព៌ាង្គកាយ ។

តន្ត្រីយ ៥

- ១. សន្ធិត្តិយ សទ្ធា ជាធំក្នុងជំនឿ
- ២. វិរិយត្តិយ វិរិយ ជាធំក្នុងសេចក្តីព្យាយាម
- ៣. សតិត្តិយ សតិ ជាធំក្នុងការនឹករលឹក
- ៤. សមាធិត្តិយ សមាធិ ជាធំក្នុងការតាំងចិត្តមាំ
- ៥. បញ្ញាត្តិយ បញ្ញា ជាធំក្នុងសេចក្តីដឹងច្បាស់ ។

ពលៈ ៥

- ១. សន្ទាពល សន្ទា ជាកម្លាំងក្នុងជំនឿ
- ២. វិវិយពល វិវិយៈ ជាកម្លាំងក្នុងសេចក្តីព្យាយាម
- ៣. សតិពល សតិ ជាកម្លាំងក្នុងការកំចាត់សេចក្តីរាយមាយ
- ៤. សមាធិពល សមាធិ ជាកម្លាំងក្នុងការតាំងចិត្តមាំ
- ៥. បញ្ញាពល បញ្ញា ជាកម្លាំងក្នុងការដឹងច្បាស់ ។

វិប្បត្តិ ៥

- ១. វិក្ខម្ពនវិប្បត្តិ រួចផុតចាកនិវរណៈដោយការចូលឈាន
- ២. តន្តវិប្បត្តិ រួចផុតចាកកិលេសនោះៗដោយអង្គធម៌ដែលផ្ទុយគ្នា ។
- ៣. សមុច្ឆេទវិប្បត្តិ រួចផុតចាកកិលេសដោយមគ្គញាណ
(លោកុត្តរមគ្គ)
- ៤. បដិបស្សន្តិវិប្បត្តិ រួចផុតចាកកិលេសក្នុងខណៈផលញាណ
(លោកុត្តរផល) ។
- ៥. និស្សរណវិប្បត្តិ រួចផុតចាកកិលេសក្នុងខណៈបន្ទាប់ពីផលញាណរៀងរហូតទៅ ។

ធម៌ត្ថក ៦

ចរិត ៦

- ១. រាគចរិត ប្រព្រឹត្តទៅតាមរាគៈ ចូលចិត្តស្អាត
- ២. ទោសចរិត ប្រព្រឹត្តទៅតាមទោសៈ ឆាប់ខឹង
- ៣. មោហចរិត ប្រព្រឹត្តទៅតាមមោហៈ ច្រើនភ្លេច
- ៤. សន្ធាចរិត ប្រព្រឹត្តទៅតាមសន្ធា ច្រើនឆាប់ជឿ
- ៥. ពុទ្ធិចរិត ប្រព្រឹត្តទៅតាមបញ្ញា គិតច្រើន ច្រើនជឿខ្លួនឯង
- ៦. វិតក្កចរិត ប្រព្រឹត្តទៅតាមវិតក្ក ព្រិះរិះច្រើន ច្រើនរាយមាយ។

រាយតនៈខាងក្នុង ៦

- ១. ចក្ខុ ភ្នែក
- ២. សោត ត្រចៀក
- ៣. ឃាន ច្រមុះ
- ៤. ជីវ្ហា អណ្តាត
- ៥. កាយ កាយ
- ៦. មនៈ ចិត្ត ។

របាយតនាខាងក្រោម ៦

១. រូប	រូប
២. សន្ទ	សម្លេង
៣. កន្ធុ	ក្លិន
៤. រស	រស
៥. ដោជ្ជត្វ	វត្ថុដែលប៉ះកាយ
៦. ចម្ម ឬ ចម្មារម្មណ៍	អារម្មណ៍គឺធម៌ដែលប៉ះចិត្ត។

វិញ្ញាណ ៦

១. ចក្ខុវិញ្ញាណ	សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ផ្លូវភ្នែក
២. សោតវិញ្ញាណ	សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ផ្លូវត្រចៀក
៣. ឃានវិញ្ញាណ	សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ផ្លូវច្រមុះ
៤. ជីវ្ហាវិញ្ញាណ	សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ផ្លូវអណ្តាត
៥. កាយវិញ្ញាណ	សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ផ្លូវកាយ
៦. មនោវិញ្ញាណ	សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ផ្លូវចិត្ត ។

ដើម្បី: ឬ សម្បត្តិ ៦

- ១. ចក្ខុសម្បត្តិ ការជួបជុំនៃធម៌ ៣ គឺ ភ្នែករូបចក្ខុវិញ្ញាណ
- ២. សោតសម្បត្តិ ការជួបជុំនៃធម៌ ៣ គឺ ត្រចៀកសម្លេង
សោតវិញ្ញាណ
- ៣. ឃានសម្បត្តិ ការជួបជុំនៃធម៌ ៣ គឺ ច្រមុះក្លិនឃានវិញ្ញាណ
- ៤. ជីវ្ហាសម្បត្តិ ការជួបជុំនៃធម៌ ៣ គឺ អណ្តាតរសជីវ្ហាវិញ្ញាណ
- ៥. កាយសម្បត្តិ ការជួបជុំនៃធម៌ ៣ គឺ កាយផោស្តកាយ-
វិញ្ញាណ
- ៦. មនោសម្បត្តិ ការជួបជុំនៃធម៌ ៣ គឺ ចិត្តធម្មមនោវិញ្ញាណ។

វេទនា ៦

- ១. ចក្ខុសម្បត្តិ វេទនា វេទនាកើតពី ចក្ខុសម្បត្តិ
- ២. សោតសម្បត្តិ វេទនា វេទនាកើតពី សោតសម្បត្តិ
- ៣. ឃានសម្បត្តិ វេទនា វេទនាកើតពី ឃានសម្បត្តិ
- ៤. ជីវ្ហាសម្បត្តិ វេទនា វេទនាកើតពី ជីវ្ហាសម្បត្តិ
- ៥. កាយសម្បត្តិ វេទនា វេទនាកើតពី កាយសម្បត្តិ
- ៦. មនោសម្បត្តិ វេទនា វេទនាកើតពី មនោសម្បត្តិ

សញ្ញា ៦

- ១. រូបសញ្ញា ចំណាំរូប ខ្មៅ ស..
- ២. សន្ទសញ្ញា ចំណាំសម្លេង គ្រលរ គ្រលូច
- ៣. គន្ធសញ្ញា ចំណាំក្លិន ក្រអូប ស្អុយ
- ៤. វសសញ្ញា ចំណាំរស ផ្អែម ជូរ
- ៥. ដោជ្ឈសញ្ញា ចំណាំដោជ្ឈព្វៈ រឹង ទន់
- ៦. ធម្មសញ្ញា ចំណាំធម៌ គួរស្រឡាញ់ ស្អប់ទៀងមិនទៀង ។

សព្ទោគនា(ចេតនា) ៦

- ១. រូបសព្ទោគនា តាំងចិត្ត ឬ ផ្ដោតចិត្តក្នុងរូប
- ២. សន្ទសព្ទោគនា តាំងចិត្ត ឬ ផ្ដោតចិត្តក្នុងសម្លេង
- ៣. គន្ធសព្ទោគនា តាំងចិត្ត ឬ ផ្ដោតចិត្តក្នុងក្លិន
- ៤. វសសព្ទោគនា តាំងចិត្ត ឬ ផ្ដោតចិត្តក្នុងរស
- ៥. ដោជ្ឈសព្ទោគនា តាំងចិត្ត ឬ ផ្ដោតចិត្តក្នុងដោជ្ឈព្វៈ
- ៦. ធម្មសព្ទោគនា តាំងចិត្ត ឬ ផ្ដោតចិត្តក្នុងធម្មារម្មណ៍

តណ្ហា ៦

- ១. រូបតណ្ហា ចំណង់ក្នុងរូប

- ២. សន្ទតណ្ហា ចំណង់ក្នុងសម្លេង
- ៣. គន្ធតណ្ហា ចំណង់ក្នុងក្លិន
- ៤. សេតណ្ហា ចំណង់ក្នុងរស
- ៥. ដោជ្ឈតណ្ហា ចំណង់ក្នុងផោដ្ឋព្វៈ
- ៦. ធម្មតណ្ហា ចំណង់ក្នុងធម្មារម្មណ៍ ។

អភិញ្ញា ៦

- ១. ភិក្ខុវិចិ សំដែង ឬទ្ធិផ្សេងៗបាន
- ២. ទិព្វសោត ត្រចៀកទិព្វ
- ៣. ចេតោបរិយញ្ញាណ ដឹងចិត្តអ្នកដទៃ
- ៤. បុព្វេនិវាសានុស្សតិ រលកជាតិបាន
- ៥. ទិព្វចក្ខុ (ចុត្វបពាតញ្ញាណ) ភ្នែកទិព្វ
- ៦. អាសវក្ខយញ្ញាណ អស់អាសវៈ ។

សតតវិហារ ៦

- ១. ចក្កនា រូបំ ទិស្វា នេវ សុមនោ ហោតិ
ន ទុម្ពនោ ឧបេក្ខកោ ច វិហរតិ សតោ

- សម្បជានោ ឃើញរូបដោយភ្នែក មិនសោមនស្ស មិន
ទោមនស្ស តាំងចិត្តជាកណ្តាល មានសតិ សម្បជញ្ញ ។
- ២. ឮសម្លេងដោយត្រចៀក មិនសោមនស្ស មិនទោមនស្ស
តាំងចិត្តជាកណ្តាល មានសតិ សម្បជញ្ញ ។
- ៣. ជុំភ្លិនដោយច្រមុះ មិនសោមនស្ស មិនទោមនស្ស តាំងចិត្ត
ជាកណ្តាល មានសតិ សម្បជញ្ញ ។
- ៤. ភ្ញក់រសជាតិដោយអណ្តាត មិនសោមនស្ស មិនទោមនស្ស
តាំងចិត្តជាកណ្តាល មានសតិ សម្បជញ្ញ ។
- ៥. ប៉ះដោដ្ឋព្វៈដោយកាយ មិនសោមនស្ស មិនទោមនស្ស តាំង
ចិត្តជាកណ្តាល មានសតិ សម្បជញ្ញ ។
- ៦. ដឹងធម្មារម្មណ៍ដោយចិត្ត មិនសោមនស្ស មិនទោមនស្ស
តាំងចិត្តជាកណ្តាល មានសតិ សម្បជញ្ញ ។

ធម៌ត្រក ៧

អរិយទ្រព្យ ៧

- ១. សន្និធាន ទ្រព្យ គឺ សទ្ធា
- ២. សីលធាន ទ្រព្យ គឺ សីល
- ៣. ហិរិធាន ទ្រព្យ គឺ សេចក្តីខ្មាសបាប

- ៤. ឱត្តប្បធន ទ្រព្យ គឺ សេចក្តីខ្លាចបាប
- ៥. សុតធន ទ្រព្យ គឺ ការស្តាប់
- ៦. មាគធន ទ្រព្យ គឺ ការលះ
- ៧. មញ្ញាធន ទ្រព្យ គឺ បញ្ញា ។

ពលៈ ៧

- ១. សន្នាពល កម្លាំង គឺ ជំនឿ
- ២. វិធីពល កម្លាំង គឺ សេចក្តីព្យាយាម
- ៣. ហិរិពល កម្លាំង គឺ សេចក្តីខ្មាសបាប
- ៤. ឱត្តប្បពល កម្លាំង គឺ សេចក្តីខ្លាចបាប
- ៥. សតិពល កម្លាំង គឺ សេចក្តីនឹករឭក
- ៦. សមាធិពល កម្លាំង គឺ ការតាំងចិត្តមាំ
- ៧. មញ្ញាពល កម្លាំង គឺ សេចក្តីដឹងច្បាស់ ។

អនុសយ កិលេសដេកត្រូវក្នុងចិត្ត ៧

- ១. កាមរាគានុសយ អនុស័យ គឺ សេចក្តីព្រេកអរក្នុងកាម
- ២. មជ្ជិយានុសយ អនុស័យ គឺ សេចក្តីថ្នាំងថ្នាក់ចិត្ត
- ៣. ធិន្ទានុសយ អនុស័យ គឺ ទិដ្ឋិយល់ឃើញខុស
- ៤. វិចិកិត្តានុសយ អនុស័យ គឺ សេចក្តីសង្ស័យ

- ៥. បរាណានុសយ អនុស័យ គឺ មាន
- ៦. ភវណគានុសយ អនុស័យ គឺ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងភព
- ៧. ធម្មិជ្ជានុសយ អនុស័យ គឺ អវិជ្ជា ។

វិធីលះរាសវៈ ៧

- ១. លះដោយ ទស្សនៈ ការយល់ឃើញ
- ២. លះដោយ សំរិទ្ធៈ ការសង្រួម
- ៣. លះដោយ បដិសេធនៈ ការសេព
- ៤. លះដោយ ធម្មិវាសនៈ ការអត់ធន់
- ៥. លះដោយ បរិវេទនៈ ការរៀរ
- ៦. លះដោយ វិនោទនៈ ការបន្ទោបង់
- ៧. លះដោយ ភាវណា ការអប់រំ ។

កត្តានាំឱ្យសាបសូន្យនៃអ្នកបដិបត្តិធម៌ ៧

- ១. ចូលចិត្ត ធ្វើការងារ
- ២. ចូលចិត្ត និយាយ
- ៣. ចូលចិត្ត ដេក
- ៤. ចូលចិត្ត ការពពាក់ពពួន

- ៥. មិនសង្ខេបឥន្ទ្រីយ៍ ៦
- ៦. មិនស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន
- ៧. ចូលចិត្តធ្វើការងារដែលមិនមែនជាការរបស់ខ្លួន ។

អនុបុព្វបទបទ បទិបត្តិការបទិបទ ៧

- ១. រក្សាសីល
- ២. សង្ខេបឥន្ទ្រីយ៍ ៦
- ៣. ស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន
- ៤. ព្យាយាមភ្នាក់វត្តក
- ៥. មាន សតិសម្បជញ្ញៈ
- ៦. ធ្វើសមាធិ ជម្រះចិត្តចាកនីវរណៈ
- ៧. ស្ងាត់ចាកកាម ចាកអកុសល សម្រេចដល់ឈានទី ១
រហូត ឈានទី ៤ ។

ធម៌នវិទ្ធិសម្រេចបទិសធម៌ ៧

- ១. កាលចិត្តខ្ជិលច្រអូស ដឹងច្បាស់
- ២. កាលចិត្តរញ្ជា ដឹងច្បាស់
- ៣. កាលចិត្តរាយមាយ ដឹងច្បាស់
- ៤. កាលវេទនា កើតរលត់ ដឹងច្បាស់

- ៥. កាលសញ្ញា កើត រលត់ ដឹងច្បាស់.
- ៦. វិតក្ក កើត រលត់ ដឹងច្បាស់
- ៧. ធម៌ទាំងឡាយ ជាទីសប្បាយ មិនជាទីសប្បាយ ថោកទាប ប្រណិត ខ្មៅ ស ស្របគ្នា ឬទំនាស់គ្នា រៀនសូត្រ ធ្វើទុក ក្នុងចិត្ត ចងចាំ ដឹងច្បាស់ល្អ នូវហេតុនោះ ដោយបញ្ញា។

ឧបាយកែចោកខ្មុយ ៧

- ១. បើធ្វើទុកនូវសញ្ញាណាហើយដោកងុយ គប្បីធ្វើទុកនូវសញ្ញា នោះឲ្យច្រើនឡើងៗទៀត នឹងបាត់ដោកងុយ ។
- ២. បើនៅតែមិនបាត់ដោកងុយ គប្បីត្រិះរិះ រំពឹងពិចារណា ធម៌ដែលខ្លួនធ្លាប់ស្តាប់ ធ្លាប់រៀនសូត្រ ឲ្យច្រើនៗ នឹង បាត់ដោកងុយ ។
- ៣. បើនៅតែមិនបាត់ដោកងុយ គប្បីស្វាធ្យាយ(សូត្រក្នុងចិត្ត) នូវធម៌ដែលខ្លួនរៀនសូត្រហើយឲ្យច្រើនៗនឹងបាត់ដោកងុយ។
- ៤. បើនៅតែមិនបាត់ដោកងុយ គប្បីយកដៃធ្លៀលត្រចៀក និង ស្នាបអង្កែលខ្លួន នឹងបាត់ដោកងុយ ។
- ៥. បើនៅតែមិនបាត់ដោកងុយ គប្បីក្រោកយកទឹកលប់មុខ សម្លឹងមើលទិសផ្សេងៗ នឹងបាត់ដោកងុយ ។

- ៦. បើនៅតែមិនបាត់ងោកងុយ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវអាណាសញ្ញា អធិដ្ឋានថា ថ្ងៃយ៉ាងណា យប់ក៏យ៉ាងនោះ យប់យ៉ាងណា ថ្ងៃក៏យ៉ាងនោះ នឹងបាត់ងោកងុយ ។
- ៧. បើនៅតែមិនបាត់ងោកងុយ គប្បីដើរចម្រុះនឹងបាត់ងោកងុយ បើនៅតែមិនបាត់ងោកងុយទៀត គប្បីរកកន្លែងដេកមានសតិសម្បជញ្ញៈធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវឧដ្ឋានសញ្ញា ថានឹងក្រោកឡើងបដិបត្តិធម៌ទៀត ។

សមាធិបរិក្ខារ ៧

- ១. សម្មាទិដ្ឋិ ២. សម្មាសន្តប្បេរា ៣. សម្មាវាចា
- ៤. សម្មាភម្មន្តោ ៥. សម្មាវាជីវោ ៦. សម្មាវាយាមោ
- ៧. សម្មាសតិ ៧

ពោធិ្យន្ត ៧

- ១. សតិ សេចក្តីនឹករលឹក ២. ធម្មវិចយ ការជ្រើសរើសធម៌
- ៣. វិវិយ សេចក្តីព្យាយាម ៤. មីតិ សេចក្តីផ្តោតចិត្ត
- ៥. បស្សន្តិ សេចក្តីស្រប់កាយ ស្រប់ចិត្ត ៦. សមាធិ ចិត្តតាំងមាំ
- ៧. ឧបេក្ខា ចិត្តជាកណ្តាល ។

វិសុទ្ធិ ៧

- ១. សីលវិសុទ្ធិ សេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃសីល
- ២. ចិត្តវិសុទ្ធិ សេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃចិត្ត
- ៣. ទិដ្ឋិវិសុទ្ធិ សេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃការឃើញ
- ៤. កទ្ធាវិគរណវិសុទ្ធិ សេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃញាណជាគ្រឿងកន្លង
 ផុតសេចក្តីសង្ស័យ ។
- ៥. មគ្គាមគ្គញ្ញាណទស្សនវិសុទ្ធិ សេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃញាណ ជា
 គ្រឿងឃើញថា នេះជាផ្លូវ នេះមិនមែនជាផ្លូវ ។
- ៦. បដិបទ្ធាញ្ញាណទស្សនវិសុទ្ធិ សេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃញាណ ជា
 គ្រឿងឃើញបដិបទា ដែលនឹងឲ្យអរិយមគ្គកើតឡើង ។
- ៧. ញ្ញាណទស្សនវិសុទ្ធិ សេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃញាណទស្សនៈ គឺ
 ឃើញមគ្គទាំង ៤ ។

ធម៌ព្រះវិសុទ្ធិប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអំណាច ៧

- ១. សមាធិកុសលោ ឈ្លាសក្នុងសមាធិ
- ២. សមាបត្តិកុសលោ ឈ្លាសក្នុងការចូលសមាធិ
- ៣. ឪតិកុសលោ ឈ្លាសក្នុងការតាំងនៅនៃសមាធិ

- ៤. តុដ្ឋានកុសលោ ឈ្មោសក្នុងការចេញចាកសមាធិ
- ៥. កល្យាណកុសលោ ឈ្មោសក្នុងការចែករំលែកសមាធិ
- ៦. គោចរកុសលោ ឈ្មោសក្នុងគោចរ(អារម្មណ៍)នៃសមាធិ
- ៧. អតិបារកុសលោ ឈ្មោសក្នុងការនាំមកនូវសមាធិ ។

ធម៌ពួក ៨

- ១. សោតាបន្ត អ្នកសម្រេចសោតាបត្តិផលហើយ
- ២. អ្នកនៅក្នុង សោតាបត្តិបត្ត
- ៣. សកទាគារិ អ្នកសម្រេចសកទាគារិផលហើយ
- ៤. អ្នកនៅក្នុង សកទាគារិបត្ត
- ៥. អនាគារិ អ្នកសម្រេចអនាគារិផលហើយ
- ៦. អ្នកនៅក្នុង អនាគារិបត្ត
- ៧. អរហន្ត អ្នកសម្រេចអរហត្តផលហើយ
- ៨. អ្នកនៅក្នុង អរហត្តបត្ត ។

អវិជ្ជា ៨

- ១. ឧក្ខេ អញ្ញារណំ មិនដឹងច្បាស់ទុក្ខ
- ២. ទុក្ខសមុទយេ អញ្ញារណំ មិនដឹងច្បាស់ហេតុឲ្យទុក្ខកើត
- ៣. ទុក្ខនិរោធម អញ្ញារណំ មិនដឹងច្បាស់ការលត់ទុក្ខ

- ៤. ទុក្ខនិរោធគារវិនិយា បដិបទាយ អញ្ញាណំ មិនដឹងច្បាស់
បដិបទា ឲ្យដល់នូវការរលត់ទុក្ខ
- ៥. បុព្វន្តេ អញ្ញាណំ មិនដឹងច្បាស់អតីត
- ៦. អបរន្តេ អញ្ញាណំ មិនដឹងច្បាស់អនាគត
- ៧. បុព្វន្តាបរន្តេ អញ្ញាណំ មិនដឹងច្បាស់អតីតនិងអនាគត
- ៨. ឥន្ទប្បបូយតាបដិបូសបុប្ផន្តេសុ ធម្មេសុ អញ្ញាណំ
មិនដឹងច្បាស់ធម៌ទាំងឡាយដែលអាស្រ័យគ្នាកើតមានឡើង
តាមគោល ឥន្ទប្បបូយតា ។

វិជ្ជា ៨

- ១. វិបស្សនាញ្ញាណ ញ្ញាណក្នុងវិបស្សនា
- ២. មនោមយិន្ធិ បូជិសម្រេចដោយចិត្ត
- ៣. ឥន្ធិវិធិ សម្តែងបូជិផ្សេងៗបាន
- ៤. ទិត្យសោត ត្រចៀកទិព្វ
- ៥. ចេតោមរិយញ្ញាណ ដឹងចិត្តអ្នកដទៃ
- ៦. បុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ រពូកជាតិបាន
- ៧. ទិត្យចក្ខុ (ចុក្ខុបបាតញ្ញាណ) ភ្នែកទិព្វ
- ៨. អាសវក្ខយញ្ញាណ ញ្ញាណក្នុងការធ្វើឲ្យអស់នូវអាសវៈ ។

អង្គនិកមគ្គ ផ្លូវប្រកបដោយអង្គ ៨

- ១. សម្មាទិដ្ឋិ ការយល់ឃើញត្រូវ
- ២. សម្មាសន្តប្បេរា សេចក្តីត្រិះរិះត្រូវ
- ៣. សម្មាវាចា ពាក្យសំដីត្រូវ
- ៤. សម្មាកម្មន្តោ ការងារត្រូវ
- ៥. សម្មាអាទីវោ ការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ
- ៦. សម្មាវាយាមោ សេចក្តីព្យាយាមត្រូវ
- ៧. សម្មាសតិ ការរលឹកត្រូវ
- ៨. សម្មាសមាធិ ចិត្តតាំងមាំត្រូវ ។

ឈាន ៨ ឬ សមាបត្តិ ៨

រូបជ្ឈាន ៤ អរូបជ្ឈាន ៤ ហៅថា ឈាន ៨ ឬ សមាបត្តិ ៨ ក៏បាន ។

កត្តានវិឌ្ឍិសារមសុទ្ធជល់រួមកមដិបត្តិធម៌ ៨

- ១. កម្មរាមតា ចូលចិត្តធ្វើការងារ
- ២. ភស្សរាមតា ចូលចិត្តនិយាយ
- ៣. និទ្ទារាមតា ចូលចិត្តដេក
- ៤. សន្តណិករាមតា ចូលចិត្តពពាក់ពពូន

- ៥. ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តន្ទរតា មិនសង្រួមក្នុងឥន្ទ្រិយ៍ ៦
- ៦. ភោជនេ អបគ្គញ្ញតា មិនស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន
- ៧. សំសគ្គរាមតា ព្រេកអរក្នុងការជាប់ជំពាក់
- ៨. មមព្ភរាមតា ព្រេកអរក្នុងធម៌ជាគ្រឿងយឺតយូរ ។

ធម៌ជានបច្ច័យតៗគ្នា ៨

- ១. សតិសម្បជញ្ញៈ ជាបច្ច័យឲ្យកើត ហិរិទិត្តប្បៈ
- ២. ហិរិទិត្តប្បៈ ជាបច្ច័យឲ្យកើត ឥន្ទ្រិយសំវរៈ
- ៣. ឥន្ទ្រិយសំវរៈ ជាបច្ច័យឲ្យកើត សីល
- ៤. សីល ជាបច្ច័យឲ្យកើត សម្មាសមាធិ
- ៥. សម្មាសមាធិ ជាបច្ច័យឲ្យកើត យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ
- ៦. យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ជាបច្ច័យឲ្យកើត និព្វិទាវិរាគ
- ៧. និព្វិទាវិរាគ ជាបច្ច័យឲ្យកើត វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ
- ៨. វិមុត្តិ ជាទីបំផុតនៃការបដិបត្តិធម៌ ។

វិមោក្ខ ៨

បុគ្គលមានរូបជ្ឈាន រមែងឃើញនូវរូបគឺកសិណទាំងឡាយ (មាននីលកសិណជាដើម) នេះជាវិមោក្ខទី ១ ។ បុគ្គលពួកមួយ

មិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង (មានសក់ជាដើម) រមែង
 ឃើញនូវរូបខាងក្រៅទាំងឡាយគឺកសិណ (មាននីលកសិណជា
 ដើម) នេះជាវិមោក្ខទី ២ ។ បុគ្គលមានចិត្តចុះស៊ប់ថា វណ្ណ
 កសិណដ៏បរិសុទ្ធ នេះជាវិមោក្ខទី ៣ ។ ព្រោះកន្លងនូវសញ្ញា
 ដោយប្រការទាំងពួង ដល់នូវសេចក្តីវិនាសនៃបដិយសញ្ញា មិន
 បានធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនាគត្ថសញ្ញា បានដល់នូវអាកាសានញ្ញាយត-
 នជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថាអាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ
 នេះជាវិមោក្ខទី ៤ ។ ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន
 ដោយប្រការទាំងពួង បានដល់នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយ
 ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ នេះជាវិមោក្ខ
 ទី ៥ ។ ព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំង
 ពួងបានដល់នូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា
 អ្វីតិចតួចក៏មិនមានដូច្នោះ នេះជាវិមោក្ខទី ៦ ។ ព្រោះកន្លងនូវ
 អាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង បានដល់នូវនេវ
 សញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាននេះជាវិមោក្ខទី ៧ ។ ព្រោះកន្លងនូវ
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង បានដល់នូវ
 សញ្ញាវេទយិតនិរោធ (សេចក្តីរលត់នៃសញ្ញានិង វេទនា)នេះជា

វិមោក្ខនី ៨ ។

អភិភាយតនៈ ៨

បុគ្គលពួកមួយ មានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតិច មានសម្បុរល្អ ឬ សម្បុរ-
 អាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសំគាល់
 យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹងអាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិភាយ
 តនៈទី ១ ។ បុគ្គលពួកមួយ មានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង
 ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណច្រើន មានសម្បុរល្អ ឬ
 សម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសំ
 គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជា
 អភិភាយតនៈទី ២ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវ
 រូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតិចមាន
 សម្បុរល្អ ឬ សម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយ
 មានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ
 ដូច្នោះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៣ ។ បុគ្គលពួកមួយមិនមាន
 សេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅជារូបមាន
 ប្រមាណច្រើន មានសម្បុរល្អ ឬ សម្បុរអាក្រក់គ្របសង្កត់នូវរូប

ទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង
 អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៤ ។ បុគ្គលពួក
 មួយមិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុងឃើញនូវរូបខាងក្រៅជា
 រូបខៀវ មានសម្បុរខៀវ ជាទីចង្អុលប្រាប់ថា នេះមានសម្បុរខៀវ
 មានពន្លឺខៀវ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះហើយមានសេចក្តីសំគាល់
 យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិ
 ភាយតនៈ ទី ៥ ។ បុគ្គលពួកមួយមិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវរូប
 ខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅជារូបលឿង មានសម្បុរលឿង
 ជាទីចង្អុលប្រាប់ថា នេះមានសម្បុរលឿង មានពន្លឺលឿង គ្រប
 សង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះថា
 អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៦ ។
 បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវ
 រូបខាងក្រៅជារូបក្រហម មានសម្បុរក្រហម ជាទីចង្អុលប្រាប់ថា
 នេះមានសម្បុរក្រហម មានពន្លឺក្រហម គ្របសង្កត់នូវរូបទាំង
 នោះ ហើយមានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង
 អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៧ ។

បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញ
នូវរូបខាងក្រៅ ជារូបស មានសម្បុរស ជាទីចង្អុលប្រាប់ថា
នេះមានសម្បុរស មានពន្លឺស គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយ
មានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ
ដូច្នោះ នេះជាអភិកាយតនៈទី ៨ ។

ធម៌ត្រៃ ៩

អនុបុព្វវិហារ ធម៌ជាគ្រឿងនៅតាមលំដាប់ ៩

រូបជ្ឈាន ៤ អរូបជ្ឈាន ៤ និង សញ្ញាវេទយិតនិរោធ ១ ។

អនុបុព្វនិរោធ ធម៌ជាគ្រឿងរលត់តាមលំដាប់ ៩

១. ចូល បឋមឈាន	កាមសញ្ញា	រលត់
២. ចូល ទុតិយឈាន	វិតក្ក វិចារ	រលត់
៣. ចូល តតិយឈាន	បីតិ	រលត់
៤. ចូល ចតុត្ថឈាន	អស្សាសបស្សាស	រលត់
៥. ចូល អាកាសានញាយតនឈាន	រូបសញ្ញា	រលត់
៦. ចូល វិញ្ញាណញាយតនឈាន	អាកាសានញាយតនសញ្ញា	រលត់

៧. ចូល អាកិលញ្ញាយតនឈាន វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញា រលត់

៨. ចូល នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនឈាន អាកិលញ្ញាយតនសញ្ញា រលត់

៩. ចូល សញ្ញាវេទយិតនិរោធ សញ្ញា និង វេទនា រលត់ ។

ធម៌ដែលគួរចំរើន ៩

- ១. សីលវិសុទ្ធិ ២. ចិត្តវិសុទ្ធិ ៣. ទិដ្ឋិវិសុទ្ធិ
- ៤. កទ្ធាវិការណវិសុទ្ធិ ៥. បក្កាបក្កញ្ញាណនស្សនវិសុទ្ធិ
- ៦. បដិបទាញ្ញាណនស្សនវិសុទ្ធិ ៧. ញ្ញាណនស្សនវិសុទ្ធិ
- ៨. បញ្ញាវិសុទ្ធិ ៩. វិបុត្តិវិសុទ្ធិ ។

ធម៌ដែលត្រូវចេះ ៩

មារតណ្ណាជម្រុប

- ១. អាស្រ័យ តណ្ហា កើត បរិយេសនា ការស្វែងរក
- ២. អាស្រ័យ បរិយេសនា កើត លាភ ការបាន
- ៣. អាស្រ័យ លាភ កើត វិនិច្ឆយោ សេចក្តីត្រិះរិះ
- ៤. អាស្រ័យ វិនិច្ឆយ កើត ឆន្ទរាគ សេចក្តីពេញចិត្ត
- ៥. អាស្រ័យ ឆន្ទរាគ កើត អជ្ជោសាន សេចក្តីជឿស៊ប់

- ៦. អាស្រ័យ អជ្ឈោសាន កើត បរិគ្គហ ការហ្វូងហែង
- ៧. អាស្រ័យ បរិគ្គហ កើត មច្ឆរិយ សេចក្តីកំណាញ់
- ៨. អាស្រ័យ មច្ឆរិយ កើត អារក្ខ ការរក្សា
- ៩. អាស្រ័យ អារក្ខ កើត អកុសល បាបអកុសល ជាច្រើន
គឺការកាន់ដំបង គ្រឿងសស្ត្រារុជ ឈ្មោះទាស់ទែង ។ល។

ធម៌ដែលត្រូវចំរើន ៩

ធាន យោនិសោមនសិការ ដាមុល

- ១. អាស្រ័យយោនិសោមនសិការ កើត បាមោជ្ជ សេចក្តីរីករាយ
- ២. អាស្រ័យ បាមោជ្ជ កើត បីតិ សេចក្តីត្រេកអរ
- ៣. អាស្រ័យ បីតិ កើត កាយបសុទ្ធិ សេចក្តីស្ងប់កាយ
- ៤. អាស្រ័យ កាយបសុទ្ធិ កើត សុខ សេចក្តីសុខចិត្ត
- ៥. អាស្រ័យ សុខ កើត សមាធិ ការតាំងចិត្តមាំ
- ៦. អាស្រ័យ សមាធិ កើត យថាភូតញ្ញាណ សេចក្តីដឹងច្បាស់
តាមពិត
- ៧. អាស្រ័យ យថាភូតញ្ញាណ កើត និព្វិទា សេចក្តីនឿយណាយ
- ៨. អាស្រ័យ និព្វិទា កើត វិរាគ សេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក
- ៩. អាស្រ័យ វិរាគ កើត វិមុត្តិ ការរួចផុត ។

វិបស្សនាញ្ញាណ ៩

១. ខ្លនយត្តយញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវការកើត និងការរលត់
នៃនាមរូប ។

២. ភទ្ទញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវការរលត់នៃនាមរូប ។

៣. ភយត្តបដ្ឋានញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវនាមរូបគួរឱ្យភ័យខ្លាច ។

៤. វោទីនវញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវទោសនៃនាមរូប ។

៥. និព្វិនាញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវនាមរូប គួរឱ្យនឿយណាយ។

៦. មុត្តិតុក្កាម្យតាញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវនាមរូបហើយប្រាថ្នា
ឱ្យរួចផុតពីនាមរូប ។

៧. បដិសទ្ធាញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវនាមរូបហើយគិតរកឧបាយ
រំដោះឱ្យផុតពីនាមរូប ។

៨. សទ្ធារុបេក្ខាញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវនាមរូប មិនស្រឡាញ់
មិនស្អប់ ហើយតាំងចិត្តជាកណ្តាល ។

៩. អនុលោមញ្ញាណ បញ្ញាដឹងច្បាស់នូវនាមរូប ហើយអនុលោម
តាមញ្ញាណខាងដើមផង អនុលោមតាមពោធិបក្ខិយផង ជា
ហេតុឱ្យឃើញអរិយសច្ច៍ទាំង ៤ ។

ព្រះនព្វលោកុត្តរធម៌ ៩ ធា

មគ្គ ៤ ផល ៤ និព្វាន ១ ។

ធម៌ពួក ១០

ធារមី ១០

១.នាន ការឲ្យទាន ២.សីល ការរក្សាកាយវាចាឲ្យរៀបរយ
៣.នេក្ខម្ភ ការចេញបួស ៤.បញ្ញា ប្រាជ្ញា ៥.វិរិយ សេចក្តី
ព្យាយាម ៦. ខន្តិ សេចក្តីអត់ធន់ ៧.សច្ច សេចក្តីទៀងត្រង់
៨.អធិដ្ឋាន សេចក្តីសម្រេចចិត្តច្បាស់លាស់ ៩.មេត្តា សេចក្តី
ស្រឡាញ់រាប់អាន ១០. ឧបេក្ខា ការតាំងចិត្តជាកណ្តាល ។
ចែកទៅជា ៣០ គឺ បារមី១០ ឧបបារមី១០ បរមត្ថបារមី១០ ។

បរិច្ចោធិ ១០

១. អាចារ្យ ទឹកថ្លៃ ២. កូល ព្រកូល
៣.លាភ លាភសក្ការៈ ៤. គណ ពួកក្រុម ៥.កម្ម ការងារ
៦.ត្រាតិ ញាតិសន្តាន ៧.អាចារ្យ ជម្ងឺដំកាត់ ៨.គន្ថ
ការសិក្សារៀនសូត្រ ៩. ឥន្ទ្រិ ការសម្តែងបូជី ១០. អន្ធន
ការធ្វើដំណើរ ។

វិបស្សនូបក្កិលេស ១០

- ១. ឱភាស ៣ ២. ត្បារណ សេចក្តីដឹង
- ៣. មីតិ សេចក្តីផ្តែកកាយ ផ្តែកចិត្ត ៤. បស្សន្ធិ សេចក្តី
- ស្របត្រជាក់ ៥. សុខ សេចក្តីសុខចិត្ត ៦. អធិបោក្ខ សទ្ធាខ្លាំង
- ៧. បត្តាហ សេចក្តីព្យាយាម ៨. ឧបជ្ជាន សតិចាស់ក្លាច្បាស់
- ៩. ឧបេក្ខា ចិត្តជាកណ្តាល ១០. និកន្តិ សេចក្តីពេញចិត្ត ។

អិលេស ១០

- ១. លោក សេចក្តីលោភលន់ ២. ទោស សេចក្តីក្រោធខឹង
- ៣. មោហ សេចក្តីវង្វេង ៤. មាទៈ សេចក្តីប្រកាន់ ៥. និដ្ឋិ
- សេចក្តីយល់ឃើញខុស ៦. វិចិត្តិច្ឆា សេចក្តីសង្ស័យ ៧. មិន
- សេចក្តីផុញ ៨. ឧទ្ធច្ច សេចក្តីអណ្តែតអណ្តូង ៩. អធិក
- សេចក្តីមិនខ្មាសបាប ១០. អនោត្តប្ប សេចក្តីមិនខ្លាចបាប ។

សំយោជនៈ ១០

ក៏ ឱវត្តាគីលេសំយោជនៈ ៥ និង ឧទ្ធច្ចាគីលេសំយោជនៈ ៥
 ត្រូវជា ១០ បានរៀបរៀងទុកហើយ ក្នុងធម៌ ពួក ៥ ។

វិបស្សនាញាណ ១០

ក្នុងបាលីដើម វិបស្សនាញាណ មាន ៩ ដូចបានរៀបរៀង
ទុក ក្នុងធម៌ពួក ៩ ស្រាប់ហើយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងគម្ពីរ
អភិធម្មត្ថសង្គហៈ បន្ថែម សម្មសនញាណ ការពិចារណា
នាមរូបជាព្រះត្រៃលក្ខណ៍ ១ ទៀត ត្រូវជា ១០ ហោង ។

អាហាររបស់ភវតណ្ហា ១០

១. អសប្បវិសសំសេវ ការមិនសេពគប់សប្បុរស ជាអាហារ
របស់ អសទ្ធម្មស្សវនៈ ការមិនស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ។
២. អសទ្ធម្មស្សវនៈ ជាអាហាររបស់ អសទ្ធិយ សេចក្តីមិនជឿ
៣. អសទ្ធិយៈ ជាអាហាររបស់ អយោនិសោមនសិការៈ ។
៤. អយោនិសោមនសិការ ជាអាហាររបស់ អសតាសម្បជញ្ញៈ
ការមិនមានសតិ សម្បជញ្ញៈ ។
៥. អសតាសម្បជញ្ញៈ ជាអាហាររបស់ ឥន្ទ្រិយាសំវរ ការមិន
សង្រួមឥន្ទ្រិយ៍ ។
៦. ឥន្ទ្រិយាសំវរ ជាអាហាររបស់ ទុច្ចរិត ។

- ៧. ឥសិក ជាអាហាររបស់ នីវរណៈ ។
- ៨. នីវរណៈ ជាអាហាររបស់ អវិជ្ជា ។
- ៩. អវិជ្ជា ជាអាហាររបស់ ភវតណ្ហា ។
- ១០. ភវតណ្ហា មិនមានទីបំផុតខាងដើមទេ ។

អាហាររបស់ វិជ្ជា និង វិមុត្តិ ១០

- ១. សប្បុរិសសំសេវៈ ការសេពគប់សប្បុរស ជាអាហារ
របស់សទ្ធម្មស្សវនៈ ការស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ។
- ២. សទ្ធម្មស្សវនៈ ជាអាហាររបស់ សទ្ធា ។
- ៣. សទ្ធា ជាអាហាររបស់ យោនិសោមនសិការ ។
- ៤. យោនិសោមនសិការ ជាអាហាររបស់ សតិសម្បជញ្ញៈ ។
- ៥. សតិសម្បជញ្ញៈ ជាអាហាររបស់ ឥន្ទ្រិយសំរវៈ ។
- ៦. ឥន្ទ្រិយសំរវៈ ជាអាហាររបស់ សុចរិត ។
- ៧. សុចរិត ជាអាហាររបស់ សតិប្បដ្ឋាន ។
- ៨. សតិប្បដ្ឋាន ជាអាហាររបស់ ពោជ្ឈង្គ ។
- ៩. ពោជ្ឈង្គ ជាអាហាររបស់ វិជ្ជា និង វិមុត្តិ ។
- ១០. វិជ្ជា និង វិមុត្តិ ជាផលទីបំផុត ។

សញ្ញា ១០

១. អនិច្ចសញ្ញា សំគាល់ថាមិនទៀង ២. អនត្តសញ្ញា
 សំគាល់ថា មិនមានអត្តា ៣. អសុភសញ្ញា សំគាល់ថា
 មិនស្អាត ៤. អាទីនវសញ្ញា សំគាល់ថា មានទោសច្រើន
 ៥. បហានសញ្ញា សំគាល់ថា គួរលះបង់ ៦. វិភាគសញ្ញា
 សំគាល់ថា ប្រាសចាកតម្រេក ៧. និរោធសញ្ញា សំគាល់ថា
 រលត់ ៨. សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា សំគាល់ថា មិនគួរត្រេក
 អក្នុងលោកទាំងពួង ៩. សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចសញ្ញា សំគាល់
 ថាមិនគួរប្រាថ្នាក្នុង សង្ខារទាំងពួង ១០. អាណាបានស្សតិ មាន
 សតិដកដង្ហើមចេញ ចូល ។

ឧសពិធរាជធម៌ ១០

១. ទាន ការឲ្យទាន ២. សីល ការរក្សាសីល ៥
 ៣. បរិច្ចាគ ការបរិច្ចាគទ្រព្យសាងជាតិ ៤. អារវដ្ឋ
 សេចក្តីស្មោះត្រង់ ៥. មទ្ធវៈ សេចក្តីសុភាពទន់ភ្លន់ ៦. តបៈ

ការរក្សាឧបោសថ ដុតកិលេសផ្សេង ។ និង ដុតអ្នកធ្វើខុសឱ្យ
ទទួលទោសតាមច្បាប់ ៧. អក្កោធន មិនក្រេវក្រោធទ ៨. អវិ
ហីសា មិនបៀតបៀន ៩. ខន្តិ សេចក្តីអត់ធន់ ១០ អវិរោធន
មិនបំពានលើច្បាប់ ។

ធម៌ពួក ១១

អានិសង្សការចំរើនមេត្តា ១១

១. សុខំ សុបតិ ដេកលក់ស្រួល
២. សុខំ បដិពុជ្ឈតិ ភ្ញាក់ឡើងស្រួល
៣. ន ចាបកំ សុបិនំ បស្សតិ មិនយល់សប្តិអាក្រក់
៤. មនុស្សានំ បិយោ ហោតិ ជាទីស្រឡាញ់របស់ពួកមនុស្ស
៥. អមនុស្សានំ បិយោ ហោតិ ជាទីស្រឡាញ់របស់ពួកអមនុស្ស
៦. ទេវតា រក្ខន្តិ ទេវតាតែងថែរក្សា
៧. នាស្ស អត្តិ វា វីសំ វា សត្តំ វា កមតិ រមែងឆ្លងផុតពីភ្លើង
ថ្នាំពិស ឬ សស្ត្រារុក
៨. តុវដំ ចិត្តំ សមាធិយតិ ចិត្តឆាប់តាំងមាំជាសមាធិ
៩. មុខវណ្ណា វិប្បសីទតិ សម្បុរមុខស្រស់បស់

- ១០. អសមុទ្យោ កាលំ ករោតិ ពេលស្លាប់មិនវង្វេង
- ១១. ឧត្តរី អប្បដិវិជ្ឈន្តោ ព្រហ្មលោកូបគោ ហោតិ
 បើមិនទាន់បានចាក់ធ្លុះធម៌ដីក្រែលែង រមែងទៅកើតក្នុងព្រហ្ម
 លោក ។

ធម៌ត្រក ១២

ទុក្ខ ១២ កខ

- ១. ជាតិទុក្ខ ការកើតជាទុក្ខ
- ២. ជរាទុក្ខ ការចាស់គ្រាំគ្រាជាទុក្ខ
- ៣. មរណទុក្ខ សេចក្តីស្លាប់ជាទុក្ខ
- ៤. សោកទុក្ខ សេចក្តីក្រៀមក្រំជាទុក្ខ
- ៥. បរិទេវទុក្ខ សេចក្តីខ្សឹកខ្សួលជាទុក្ខ
- ៦. ទុក្ខទុក្ខ សេចក្តីលំបាកកាយជាទុក្ខ
- ៧. ទោមនស្សទុក្ខ ការអាក់អន់ចិត្តជាទុក្ខ
- ៨. ឧបាយាសទុក្ខ ការតានតឹងចិត្តជាទុក្ខ
- ៩. អប្បិយេហិ សម្បយោគទុក្ខ ការជួបប្រសព្វដោយសត្វ និង
 សង្ខារ មិនជាទីស្រឡាញ់ទាំងឡាយ ជាទុក្ខ

១០. បិយេហិ វិប្បយោគទុក្ខ ការព្រាត់ព្រាសចាកសត្វ និង
សង្ខារ ជាទីស្រឡាញ់ទាំងឡាយ ជាទុក្ខ

១១. យម្បិច្ឆំ ន លភតិ តម្បិទុក្ខ ព្រាថ្នារបស់ណាមិនបាន
នោះក៏ជាទុក្ខ

១២. សម្បិក្កេន បល្លប្បាទានក្ខន្ធទុក្ខ ពោលដោយបំប្រួញ ឧបា
ទានក្ខន្ធទាំង ៥ ជាទុក្ខ ។

អាយតនៈ ១២ គឺ

អាយតនៈខាងក្នុង ៦ និង អាយតនៈខាងក្រៅ ៦

កម្ម ១២

កម្មឱ្យជលតាមកិច្ច ៤

- ១. ជនកកម្ម កម្មមានកិច្ចជាអ្នកបង្កើត ជាតួនាំសត្វឱ្យកើតក្នុង
ភពថ្មី ។
- ២. ឧបត្ថម្ភកកម្ម កម្មមានកិច្ចជួយជ្រោមជ្រែងជនកកម្ម ។
- ៣. ឧបបីឡកកម្ម កម្មមានកិច្ចបៀតបៀនជនកកម្ម ។
- ៤. ឧបយាតកកម្ម កម្មមានកិច្ចផ្តាច់បង់នូវជនកកម្ម និងកម្មដទៃ។

កម្មវិធីផលសាមណីដាវប្បនក្រោយ ៤

- ១. គរុកម្ម កម្មមានទម្ងន់ (ឲ្យផលមុនគេ)
- ២. អាសន្នកម្ម កម្មដែលគេធ្វើពេលជិតស្លាប់
- ៣. អាចិណ្ណកម្ម (ពហុលកម្ម) កម្មដែលគេធ្វើរឿយៗ
- ៤. កដត្តាកម្ម កម្មដែលគេធ្វើដោយឥតចេតនា ឬ មាន
ចេតនាខ្សោយ ។

កម្មវិធីផលសាមណីដាវពេលវេលា ៤

- ១. ទិដ្ឋធម្មវេទនីយកម្ម កម្មឲ្យផលក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។
- ២. ឧបបជ្ជវេទនីយកម្ម កម្មឲ្យផលក្នុងជាតិបន្ទាប់ពីបច្ចុប្បន្ន
- ៣. អបរាបរិយវេទនីយកម្ម កម្មឲ្យផលក្នុងជាតិបន្តទៅមុខទៀត
- ៤. អហោសិកម្ម កម្មដែលមិនឲ្យផល ។

បច្ចុប្បាការ ឬ បដិច្ចសមុប្បាទ ១២

- ១. អវិជ្ជា ជាបច្ច័យឲ្យកើត សង្ខារ
- ២. សង្ខារ ជាបច្ច័យឲ្យកើត វិញ្ញាណ
- ៣. វិញ្ញាណ ជាបច្ច័យឲ្យកើត នាមរូប

- ៤. នាមរុប ជាបច្ច័យឲ្យកើត សឡាយតនៈ
- ៥. សឡាយតនៈ ជាបច្ច័យឲ្យកើត ជស្សៈ
- ៦. ជស្សៈ ជាបច្ច័យឲ្យកើត វេទនា
- ៧. វេទនា ជាបច្ច័យឲ្យកើត តណ្ហា
- ៨. តណ្ហា ជាបច្ច័យឲ្យកើត ឧបាទាន
- ៩. ឧបាទាន ជាបច្ច័យឲ្យកើត ភព
- ១០. ភព ជាបច្ច័យឲ្យកើត ជាតិ
- ១១. ជាតិ ជាបច្ច័យឲ្យកើត ជរា មរណៈ
- ១២. ជរា មរណៈ ជាទីបញ្ចប់នៃជាតិនីមួយៗ ។

ធម៌ពួក ១៣

ធុតទ្ធី ១៣

- ១. បង្កក្ខលិកក្តុះ អ្នកទ្រទ្រង់សំពត់បង្កក្ខលជារវត្ត
- ២. តេចីរិកក្តុះ អ្នកទ្រទ្រង់ត្រៃចីវរ (ត្រីម៣) ជារវត្ត
- ៣. បិណ្ណបាតិកក្តុះ អ្នកត្រាច់បិណ្ណបាតជារវត្ត (អត់មានកំណត់)
- ៤. សបទានចារិកក្តុះ អ្នកត្រាច់បិណ្ណបាតតាមលំដាប់ជារវត្ត
(មានកំណត់)

- ៥. ឯកាសនិកង្គៈ អ្នកឆាន់១ថ្ងៃតែម្តង
- ៦. បត្តបិណ្ឌិកង្គៈ អ្នកឆាន់តែក្នុងបាត្រ
- ៧. ខលុបច្ឆារភត្តិកង្គៈ អ្នកឆាន់អាហារតាមដៃលខ្លួនកំណត់
មិន ទទួលអាហារក្រោយពីកំណត់ហើយ
- ៨. អារញ្ញិកង្គៈ អ្នកនៅក្នុងព្រៃជារវត្ត
- ៩. រុក្ខមូលិកង្គៈ អ្នកនៅទៀបគល់ឈើជារវត្ត
- ១០. អព្ពោកាសិកង្គៈ អ្នកនៅក្នុងទីវាលជារវត្ត
- ១១. សោសានិកង្គៈ អ្នកនៅក្នុងព្រៃសួសានជារវត្ត
- ១២. យថាសន្តិកង្គៈ អ្នកនៅក្នុងសេនាសនៈតាមមានតាមបាន
- ១៣. វេសជ្ជិកង្គៈ អ្នកប្រើឥរិយាបថអង្គុយជារវត្ត ។

ចិត្តបរាណនាទី(ភិប្ប) ១៤

- ១. បដិសន្ធិភិប្ប នាទីតភពជាតិ
- ២. ភវទ្ធកិប្ប នាទីជាអង្គនៃភព
- ៣. វោធាន្ទភិប្ប នាទីនីករកអារម្មណ៍
- ៤. ឧស្សនភិប្ប នាទីឃើញរូប

- ៥. សវនកិច្ច នាទីពួសម្លេង
- ៦. ឃាយនកិច្ច នាទីជុំក្រិន
- ៧. សាយនកិច្ច នាទីដឹងរស
- ៨. ដុំស្រួនកិច្ច នាទីប៉ះទង្គិច
- ៩. សម្បជីច្ឆន្តកិច្ច នាទីទទួលអារម្មណ៍
- ១០. សន្តិរណកិច្ច នាទីពិចារណាអារម្មណ៍
- ១១. វោជ្ជព្វនកិច្ច នាទីកាត់សេចក្តីអារម្មណ៍
- ១២. ជវនកិច្ច នាទីសោយអារម្មណ៍
- ១៣. តទាលប្បនកិច្ច នាទីទទួលអារម្មណ៍ពីជវនៈ
- ១៤. ចុតិកិច្ច នាទីឃ្លាតចាកភពចាស់ ។

ចរណៈ ១៥

- ១. សីលសំវារៈ សង្រួមក្នុងសីល
- ២. ឥន្ទ្រិយសំវារៈ សង្រួមឥន្ទ្រិយ៍
- ៣. ភោជនេ បត្តញ្ញុតា ដឹងប្រមាណក្នុងភោជន
- ៤. ជាករិយានុយោគ ប្រកបរឿយៗក្នុងការភ្ញាក់រពូក
- ៥. សន្ទា មានជំនឿត្រឹមត្រូវ

៦. ហិរិ	សេចក្តីខ្មាសបាប
៧. ឱត្តប្ប	សេចក្តីខ្មាចបាប
៨. ពារហុសប្ប	ការចេះចាំច្រើន
៩. វិរិយ	(ឧបក្កម) សេចក្តីព្យាយាម
១០. សតិ	សេចក្តីនឹករព្វក
១១. បញ្ញា (មតិ)	សេចក្តីដឹង
១២. មង្គលយាន	ឈានទី១
១៣. ធុតិយយាន	ឈានទី២
១៤. តតិយយាន	ឈានទី៣
១៥. ចតុត្ថយាន	ឈានទី៤ ។

ត្រាណ ១៦

១. នាមរូបបរិច្ឆេទញាណ ញាណកំណត់ចែក នាម និង រូប
២. បច្ច័យបរិគ្គហញាណ ញាណកំណត់ដឹងបច្ច័យនៃនាមនិងរូប
៣. សម្មសនញាណ ញាណកំណត់ពិចារណានាម និងរូប ជា ព្រះត្រៃលក្ខណ៍ ។
៤. តាំងពីញាណទី ៤ រហូតដល់ញាណទី ១២ គឺ វិបស្សនាញាណទាំង ៩ ហ្នឹងឯង ។

១៣. គោត្រភូញាណ ញាណឆ្លងចាកគោត្របុថុជ្ជន ទៅកាន់
គោត្រអរិយៈ

១៤. មគ្គញាណ ញាណក្នុងអរិយមគ្គទាំង ៤

១៥. ផលញាណ ញាណក្នុងអរិយផលទាំង ៤

១៦. បច្ចវេក្ខណញាណ ញាណពិចារណាពិនិត្យមើលមគ្គផល
កិលេសដែលបានលះហើយ កិលេសដែលមិនទាន់បានលះ
និង ព្រះនិព្វាន ។

ធាតុ ១៨

១. ចក្ខុធាតុ	ធាតុគឺ	ចក្ខុ
២. សោតធាតុ	ធាតុគឺ	សោត
៣. ឃានធាតុ	ធាតុគឺ	ឃាន
៤. ជីវ្ហាធាតុ	ធាតុគឺ	ជីវ្ហា
៥. កាយធាតុ	ធាតុគឺ	កាយ
៦. មនោធាតុ	ធាតុគឺ	ចិត្ត
៧. រូបធាតុ	ធាតុគឺ	រូប
៨. សន្ធុធាតុ	ធាតុគឺ	សម្លេង

៩. គន្ធិធាតុ	ធាតុគី	ក្លិន
១០. រសធាតុ	ធាតុគី	រស
១១. ដេវដ្ឋត្វធាតុ	ធាតុគី	ផោដ្ឋព្វ
១២. ធម្មធាតុ	ធាតុគី	ធម៌
១៣. ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ	ធាតុគី	ចក្ខុវិញ្ញាណ
១៤. សោតវិញ្ញាណធាតុ	ធាតុគី	សោតវិញ្ញាណ
១៥. ឃានវិញ្ញាណធាតុ	ធាតុគី	ឃានវិញ្ញាណ
១៦. ជីវ្ហាវិញ្ញាណធាតុ	ធាតុគី	ជីវ្ហាវិញ្ញាណ
១៧. កាយវិញ្ញាណធាតុ	ធាតុគី	កាយវិញ្ញាណ
១៨. មនោវិញ្ញាណធាតុ	ធាតុគី	មនោវិញ្ញាណ ។

ឥន្ទ្រិយ៍ ២២

១. ចក្ខុឥន្ទ្រិយ៍	ឥន្ទ្រិយ៍គី	ចក្ខុ
២. សោតឥន្ទ្រិយ៍	ឥន្ទ្រិយ៍គី	សោត
៣. ឃានឥន្ទ្រិយ៍	ឥន្ទ្រិយ៍គី	ឃាន
៤. ជីវ្ហាឥន្ទ្រិយ៍	ឥន្ទ្រិយ៍គី	ជីវ្ហា
៥. កាយឥន្ទ្រិយ៍	ឥន្ទ្រិយ៍គី	កាយ

- ៦. មន្ត្រីន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ ចិត្ត
- ៧. ឥន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ ភាវៈជាស្រ្តី
- ៨. បុរិស្ត្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ ភាវៈជាបុរស
- ៩. ទិវិឥន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ ជីវិត
- ១០. សុខិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ សេចក្តីសុខ
- ១១. ទុក្ខិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ សេចក្តីទុក្ខ
- ១២. សោមនស្សិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ សេចក្តីសោមនស្ស
- ១៣. ទោមនស្សិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ សេចក្តីទោមនស្ស
- ១៤. ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ ឧបេក្ខា
- ១៥. សន្និន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ សន្នា
- ១៦. វិយិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ វិយ
- ១៧. សតិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ សតិ
- ១៨. សមាធិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ សមាធិ
- ១៩. បញ្ញិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ បញ្ញា
- ២០. អនុញ្ញាតញ្ញាស្សវាមិន្ទ្រិយ ឥន្ទ្រិយ័តិ សេចក្តីដឹងថា យើង
នឹងដឹងធម៌ (ព្រះនិព្វាន) ដែលមិនទាន់បានដឹង (បានដល់
សោតាបត្តិមគ្គញ្ញាណ)

២១. អញ្ញិន្រ្ទិយ ឥន្រ្ទិយ័តី កិរិយាត្រាស់ដឹងនូវធម៌(បានដល់
សោតាបត្តិផលញ្ញាណជាដើម អរហត្តមគ្គញ្ញាណជាបរិ
យោសាន)

២២. អញ្ញាតារិន្រ្ទិយ ឥន្រ្ទិយ័តី អរហត្តផល ដែលបុគ្គលដឹង
ច្បាស់ហើយ ។

ពោធិបក្ខិយធម៌ ៣៧ គឺ

- ១. សតិប្បដ្ឋាន ៤
- ២. សម្មប្បធាន ៤
- ៣. ឥន្ទិបាទ ៤
- ៤. ឥន្រ្ទិយ ៥
- ៥. ពលៈ ៥
- ៦. ពោជ្ឈង្គ ៧
- ៧ មគ្គ(អដ្ឋង្គិកមគ្គ) ៨

សូមអញ្ជើញមើល តាមធម៌ពួកនោះ។ ដែលបានរៀបរៀងទុក
ក្នុងខាងដើមសព្វគ្រប់អស់ហើយ ។

ចប់

លោក-អ្នកសប្បុរសដែលជួយឧបត្ថម្ភការបោះពុម្ព

១- គ្រួសារ កូច ហេង	៧៥	អ្នក
២- ឧបាសក ស៊ុម ប៊ុត ឧបាសិកា គឹម ហាំង	៦០	អ្នក
៣- ឧបាសិកា ឡាយ រ៉ុ	៦០	អ្នក
៤- ឧបាសិកា លាង ស៊ុម	៦០	អ្នក
៥- លោក ថ្វាង បូ និង គ្រួសារ	៥០	អ្នក
៦- ឧបាសិកា ប៉ៃ លិន	៣០	អ្នក
៧- ឧបាសក តាន់ ណាំ ឧបាសិកា លឹម ឆេងអ៊ុំ	៣០	អ្នក
៨- ឧបាសក ណែ ហួរ	៣០	អ្នក
៩- លោក និង លាកស្រី ខៀវ ឡេង	៣០	អ្នក
១០- ឧបាសក មិន ធួ ឧបាសិកា តាំង រួច ប៉ៃ ៣០	អ្នក	
១១- អ្នកស្រី ប៉ៃ គឹមគន និងអ្នកស្រី វ៉ា វ៉ាណា ៣០	អ្នក	
១២- ឧបាសិកា ឈា ភាត់ឌី	២០	អ្នក
១៣- ឧបាសិកា អ៊ុង-ម៉ាឡេង	១៥	អ្នក
១៤- ឧបាសិកា ប៊ូអាន ស៊ីវុត្តា	២០	អ្នក
១៥- លោក ចៅ ហៃ និង ភរិយា	២០	អ្នក

- ១៦- លោក ប៉ុក លឹមហៃ និងអ្នកស្រី ហ៊ុតគីមថាយ ២០ អ្វី
- ១៧- លោក ប៊ិន យ៉េ និង អ្នកស្រី ជេក ម៉ុ ២០ អ្វី
- ១៨- លោក និង លោកស្រី មូល គីណា ១៥ អ្វី
- ១៩- ឧបាសិកា យុន តាំងអ៊ឹម ១៥ អ្វី
- ២០- លោក និង អ្នកស្រី ណែវ សៃ ១៥ អ្វី
- ២១- លោក និង អ្នកស្រី ស៊ាម ហ៊ុច ១៥ អ្វី
- ២២- ឧបាសក ឈា ទូច (ហៅ ប៉ៅ ឡេង) និង
ឧបាសិកា ឈា សាយហាន ១៥ អ្វី
- ២៣- លោក ស្រេង ច័ន្ទ ម៉ានីត និង គ្រួសារ ១៥ អ្វី
- ២៤- លោក ឱ សុមេធា និង គ្រួសារ ១៥ អ្វី
- ២៥- លោក ឆេង ដាវីន (Chheng Davine) ១៥ អ្វី
- ២៦- Mme Sreng Danico ១៥ អ្វី
- ២៧- ឧបាសិកា អេង ឡាំ ៣០ អ្វី
- ២៨- ឧបាសិកា អ៊ុច ជួង ១៥ អ្វី
- ២៩- ឧបាសិកា អ៊ុក សារេត ១៥ អ្វី
- ៣០- ឧបាសិកា សៀប គឹមហ៊ាង ១៥ អ្វី
- ៣១- ឧបាសក ប៉ុន គង់សម្បត្តិ ១៥ អ្វី

៣២- ឧបាសិកា ឱក ចក់សៅរៀន	១៥	អង្គ
៣៣- ឧបាសិកា តេក ឡាយបិទ	៣០	អង្គ
៣៤- M. Yi Praseth	១៥	អង្គ
៣៥- អ្នកស្រី យី ចំនួនដាវ៉ា	១៥	អង្គ
៣៦- លោក សុន ណារេត អ្នកស្រី ជុង សូនីថា	៨	អង្គ
៣៧- ឧបាសិកា សុខ ឡាង	៦០	អង្គ
៣៨- លោក និងអ្នកស្រី យូ ណូស អាសិស	១៥	អង្គ
៣៩- ឧបាសិកា អាត អេង	១០	អង្គ
៤០- ឧបាសិកា នៅ ទាវខេង និង បុត្រធីតា	២០	អង្គ
៤១- ឧបាសិកា ឈា ឡេងហាក់	២០	អង្គ
៤២- ឧបាសិកា ឈា ឆេងលន់	២០	អង្គ
៤៣- ឧបាសិកា តូ អៀនី	២០	អង្គ
៤៤- ឧបាសិកា អៀង ហុង	១៥	អង្គ
៤៥- ឧបាសិកា ចាន់ ណាត	១៥	អង្គ
៤៦- ឧបាសិកា សន ខាន់	១៥	អង្គ
៤៧- ឧបាសិកា ធីន ហុង (ពៅ)	១៥	អង្គ
៤៨- ឧបាសិកា សាយ គីម	១៥	អង្គ

៤៩- ឧបាសិកា ហ៊ុល យុត	១៥	អង្គ
៥០- ឧបាសិកា សុត សុផានី	១៥	អង្គ
៥១- ឧបាសិកា ណែម លិមអាន	២០	អង្គ
៥២- ឧបាសិកា ណែម លិមអ៊ុន	២០	អង្គ
៥៣- ឧបាសិកា យិន ហុកទីវ	១៥	អង្គ
៥៤- ឧបាសិកា ប៊ូ ដាណាវេត	១៥	អង្គ
៥៥- អ្នកស្រី ប៉ាវ សារេន និង ផីតា	១៥	អង្គ
៥៦- លោកស្រី នេត្រ គួន	២០	អង្គ
៥៧- ឧបាសិកា កុល ទូច	៤០	អង្គ
៥៨- លោក និង លោកស្រី ហាក់ ព្រូ	១៥	អង្គ
៥៩- លោក និង អ្នកស្រី អ៊ុន សារេន	១៥	អង្គ
៦០- ឧបាសិកា ស៊ុន តាំងគុយអេង	១៥	អង្គ
៦១- ឧបាសិកា ស៊ីសុវត្ថិ ក្រិត្យនារី	១៥	អង្គ
៦២- ឧបាសិកា ហូ គីមឡេង	១៥	អង្គ
៦៣- លោកស្រី អ៊ូ បុប្ផ ព្រមទាំងស្វាមី	១៥	អង្គ
៦៤- នាង នង ស៊ីនេត	១៥	អង្គ
៦៥- លោកស្រី អ៊ូ យុវតី ព្រមទាំងស្វាមី	១៥	អង្គ

៦៦-	លោកស្រី អ្វី គង់ធីតា ព្រមទាំងស្វាមី	១៥	អង្គ
៦៧-	លោក អ្វី ទិត្យា ព្រមទាំងភរិយា	១៥	អង្គ
៦៨-	នាងកញ្ញា សាត្វ បុប្ផាវតី	៥	អង្គ
៦៩-	នាងកញ្ញា សាត្វ បុប្ផាទេវី	៥	អង្គ
៧០-	ឧបាសក ឡៅ ហោង និង ឧបាសិកា តាន់ សាយយុត	១៥	អង្គ
៧១-	លោក ចាន់ អាត អ្នកស្រី ឡៅ ហុងស៊ីម	១៥	អង្គ
៧២-	ឧបាសិកា ញឹក សាយ៉ាន់	១៥	អង្គ
៧៣-	អ្នកស្រី ជីប ហុងយ៉ែន	១៥	អង្គ
៧៤-	អ្នកស្រី ឡៅ សាយយីម	១៥	អង្គ
៧៥-	លោក ផុង ហុងកៅ អ្នកស្រី ឡៅ ហុងឡាយ	១៥	អង្គ
៧៦-	លោក តាន់ កាង អ្នកស្រី ខា ណុកយីប	១៥	អង្គ
៧៧-	លោក ជួន ទឹម អ្នកស្រី ទិត ពៅ	១៥	អង្គ
៧៨-	លោក ចៅ តាន អ្នកស្រី យក់ ហាន	១៥	អង្គ
៧៩-	ឧបាសិកា អៀត ស៊ីវហាំង	២០	អង្គ
៨០-	ឧបាសិកា អ៊ឹង ហ្គេចសាង	១៥	អង្គ
៨១-	ឧបាសិកា អ៊ឹង ហ្គេចតេង	១៥	អង្គ

- ៨២- លោក ឃុន ថ្ងៃចំណាន និង
 ឧបាសិកា នង នាងណាយ ២០ អ្វី
- ៨៣- ឧបាសក លឹម ប៉ា ឧបាសិកា ណា ប៉ាវតេ ១៥ អ្វី
- ៨៤- លោក ម៉ម ស៊ីសុខា និងគ្រួសារ ១៥ អ្វី
- ៨៥- លោក ម៉ម ខេមរិន្ទ និងគ្រួសារ ១៥ អ្វី
- ៨៦- លោក និង អ្នកស្រី អោម ស៊ីថា ១៥ អ្វី
- ៨៧- ឧបាសក ទេព សំផន ឧបាសិកា ទេព ម្ល៉ះ ១៥ អ្វី
- ៨៨- ឧបាសក ឱក ស៊ី និង
 ឧបាសិកា អុង យឿន ៣០ អ្វី
- ៨៩- ភិក្ខុ ធីន ភេន ឥន្ទប្បញ្ញោ ៣០ អ្វី

យើងខ្ញុំ សូមឧទ្ទិសចំណែកបុណ្យកុសលនេះ ប្រគេន ជូនចំពោះ
វិញ្ញាណក្ខន្ធ លោកអ្នកដ៏មានគុណទាំងឡាយ មានគ្រូឧបជ្ឈា
យាចារ្យ និង មាតាបិតាជាដើមផង ព្រមទាំងញាតិមិត្ត ទាំង
ឡាយផង។ សូមលោកអ្នកដ៏មានគុណជាដើមនោះ អនុមោទនា
ទទួលយកនូវ ឥដ្ឋមនុញ្ញផលជាទីគាប់ចិត្ត តាមសេចក្តីជ្រះថ្លា
រៀងៗខ្លួន កុំបីខាន។

ចតុរារក្ខតាវណា

នមាមិ ពុទ្ធិ គុណសាគរណ្ណំ
សក្កា សនា ហោរុន្ទ សុខី អរោរា
កាយោ ជិគ្ខន្ធោ សកលោ ទុគ្គន្ធោ
គច្ឆន្តិ សព្វេ មរណំ តថាហំ ។

ខ្ញុំបង្គំព្រះពុទ្ធ	គុណធំផុតដូចសាគរ
ញ្ញាំងសត្វឱ្យចេញចរ	ចាកសង្សារភពនានា ។
ពួកសត្វនៅសព្វឋាន	សូមកុំមានពៀរវេរា
ចេះថែរក្សាគ្នា	រាល់វេលាទាំងយប់ថ្ងៃ ។
កាយទាំងមូលនេះណា	មានភ្លិនអាក្រក់ពេកក្រៃ
គួរឡើងមក្មានថ្លាថ្លៃ	ចូរកែខែរកធម៌ឆាប់ ។
គ្រប់សត្វនៅសព្វឋាន	ចៀសមិនបានពីក្តីស្លាប់
ខ្លួនអញមិនយូរឆាប់	គង់តែស្លាប់ដូចគេដែរ ។

កំណាព្យធម៌នេះ ដកស្រង់ចេញពីភូមាកម្មដ្ឋានកថា ដោយព្រះធម្មិស្សរោ.
ឯក ញីម។ រោងពុម្ពខេមរជាតិ ភ្នំពេញ ១៩៥៤ ទំព័រ ១-២។

ឧបេក្ខា

តាំងចិត្តនឹងមាំស្ងប់

ឧបេក្ខាចិត្តវិញ

ឃើញរូបពួសម្ដេង

ក្លិន រស ផោដ្ឋព្វៈ

ទោះបី ខៅ ឬ ស

មិនអាចអូសទាញចិត្ត

អ្នកធ្វើបានយ៉ាងនេះ

ដល់ទីពឹងត្រាណាត្រើយ

កុំឱ្យស្អប់កុំស្រឡាញ់

មានសតិសម្បជញ្ញៈ ។

មិនវង្វេងជាប់ជំពាក់

និង ធម្មៈ កើតក្នុងចិត្ត

អាក្រក់ល្អ ដ៏ប្រណិត

ឱ្យស្រឡាញ់ឬស្អប់ឡើយ ។

ឃើញធម៌ច្បាស់ប្រាកដហើយ

សុខឥតស្ងើយនិព្វានហោង ។

ង. ភ.

២៥៥

១៣៩៧